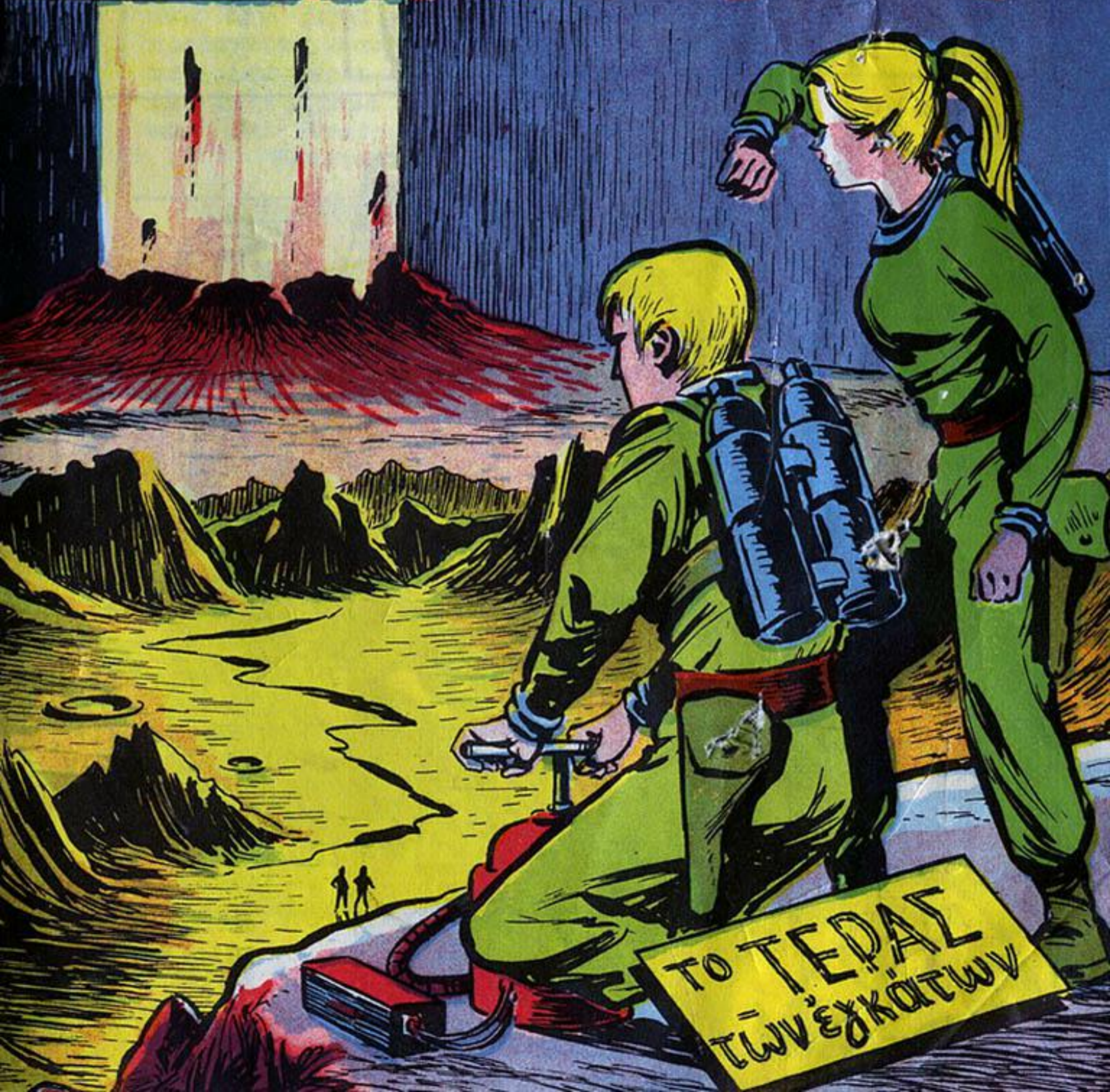

ΠΑΡΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 14

Ο ΥΠΕΡΗΘΕΟΜΙΟΣ

1. ΑΚΡΑ ΣΙΩΠΗ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ. ΟΙ ΑΠΟΙΚΟΙ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΑΝ ΣΤ' ΑΥΤΙΑ ΤΟΥΣ ΕΙΧΑΝ ΠΕΡΑΣΕΙ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΡΧΟΝΤΑΝ ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ. ΤΩΡΑ ΘΑ ΦΕΥΓΑΝ; Ο ΜΠΑΝΤΟΚ ΘΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕ...

2. ΞΑΦΝΙΚΑ ΟΜΟΣ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΞΕΣΠΑΣΕ: ΔΕΝ ΣΕ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕ! ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΦΟΝΑΖΟΥΝ. ΑΝ ΕΙΝ' ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΠ' ΑΥΤΑ ΝΑ ΜΑΣ ΤΑ ΠΗ Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΣΤΡΟΓΓ! ΑΛΛΟΙΟΣ ΔΕ ΦΕΥΓΟΜΕ ΑΠ' ΕΔΩ! Ο ΝΟΑ ΚΟΝΤΕΒΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΖΟΣ.

3. ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΠΗ Ο ΣΤΡΟΓΓ ΑΦΟΥ ΤΟ ΘΕΛΕΤΕ! ΦΟΝΑΞΕ ΑΓΡΙΑ Ο ΜΑΝΤΟΚ ΚΑΙ ΕΣΠΡΩΞΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΝ ΣΤΡΟΓΓ, ΨΥΘΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΣΤ' ΑΥΤΙ ΠΩΣ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΟΥΣ ΘΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΑΜΕΣΩΣ.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΓΚΑΤΩΝ

Μυστήριο και τρόμος καλύπτουν την ύπαρξη του εφιαλτικού Τέρατος των Έγκάτων. Κανείς δεν ξέρει από πού προέρχεται, όπως και κανείς δεν ξέρει τί επιζητά. Στον δρόμο του σέρνει τον ανατριχιαστικό θάνατο...

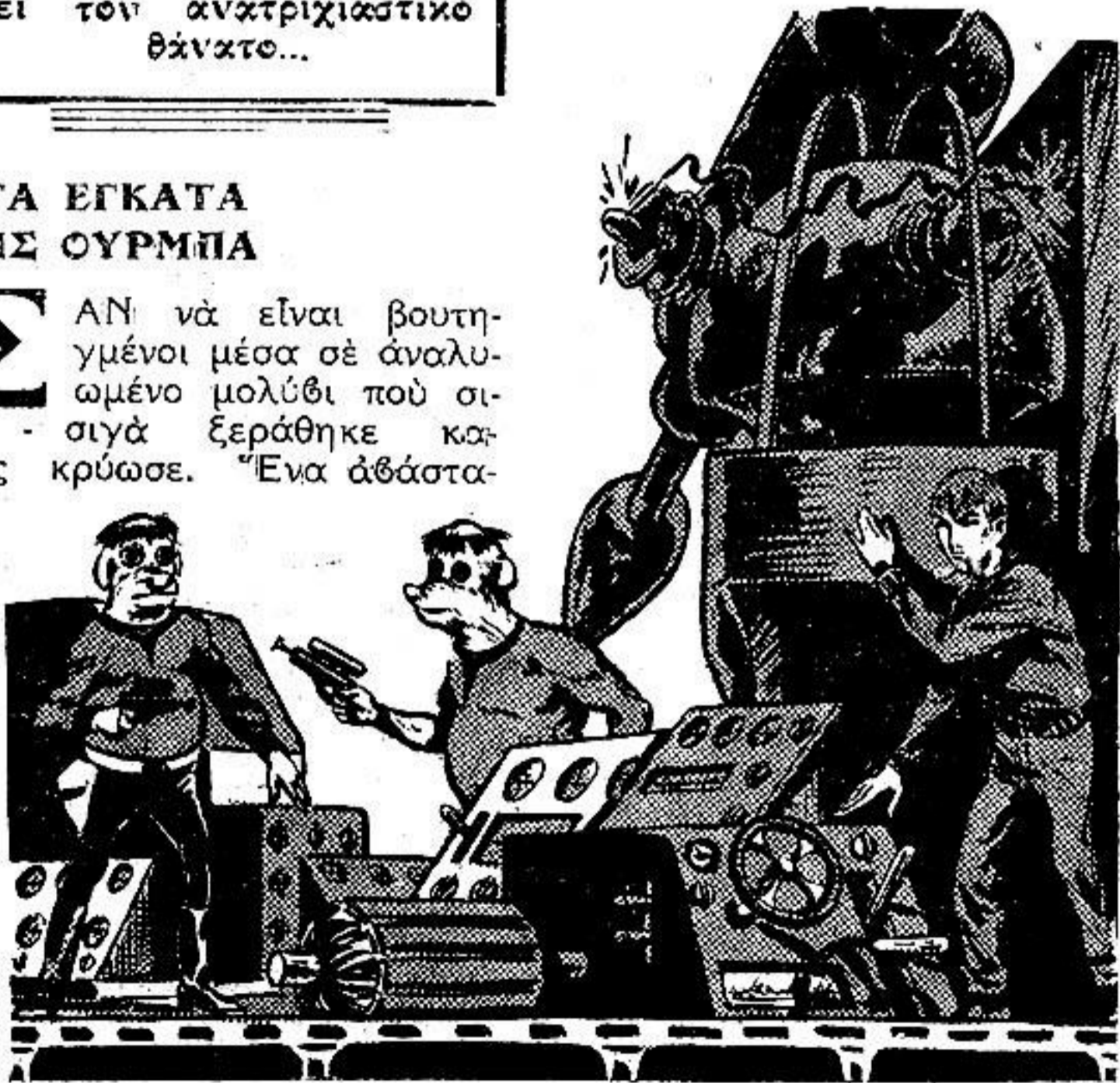
ΣΤΑ ΕΓΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΥΡΜΠΑ

ΣΑΝ να είναι βουτηγμένοι μέσα σε αναλυμένο μολύβι που σιγά - σιγά ξεράθηκε καθώς κρύωσε. Ένα άθαστα-

χτο βάρος βαρβαίνει τα στήθια τους που πάει να τους πνίξει.

Δέν μπορούν να κάνουν καμιά κίνηση στα μέλη τους, ούτε μπορούν να διακρίνουν ο ένας τον άλλον. Ακόμα και τα υπερφυσικά μάτια του υπερκόσμιου άγοριού, του Τάν, είναι αδύνατο να διακρίνουν κάτι που βρίσκεται μερικούς πόντους πιο πέρα από τη μύτη του. Ένα μαύρο, αδιαπέραστο πέπλο έχει άπλωθεί γύρω τους.

Η δύναμις που τους τραβάει από τα πόδια γι-

νεται όλο και πιο δυνατή. Το τέντωμα του κορμιού τους, όμως, δεν μεγαλώνει. Η πίεσις που θάπρεπε σε τόσο βάθος να ναι τέτοια που να τους συντρίψει, δεν μεγαλώνει ούτε αυτή. Ο μόνος που παρατηρεί αυτό το φαινόμενο είναι ο Τάν. Κάποια ζωηρότερη έλπίδα αρχίζει να λάμπη μέσα στο μυαλό του και ψιθυρίζει άσυναίσθητα:

«Είναι ένα μυστήριο! Ένα πολύ μεγάλο μυστήριο. Όσο κι' αν δεν μπορώ να υπολογίσω ούτε με ελάχιστη προσέγγισις πόσο έχομε κατέβει, πάντως τα εκατό μέτρα δεν μπορεί παρά να τάχωμε περάσει πρό πολλού. Όσο κι' αν φοράμε σκάφανδρα, θάπρεπε να χωμε συνθλιβή κάτω από το βάρος που σηκώνομε... Υπάρχει κάποιο μυστήριο πίσω από αυτό το κατέβασμα στα έγκατα του Κένεμπ... Άρα υπάρχει και κάποια άλλη έλπίδα σωτηρίας!...»

Τα μάτια του στριφογυρίζουν ανήσυχά μπροστά στο γυαλί που υπάρχει στην περικεφαλαία του. Προσπαθούν να διακρίνουν κάτι έξω από τον όλομαυρο πέπλο που τα έμπεδίζει, μα είναι αδύνατον.

«Άς τελειώνη γρήγορα!», μουρμούρίζει. «Άς τελειώνη επί τέλους αυτό το έφιαλτικό κατέβασμα...»

Και πραγματικά το κατέβασμα τελειώνει κάποια στιγμή. Για μερικά δευτερόλεπτα, που φαίνονται σαν αιώνες και στους πέντε άστρο-

ναύτες, όλα αδρανούν. Δεν συμβαίνει απολύτως τίποτα. Ούτε μία κίνησις. Ούτε ένας ψίθυρος.

«Όχι μένο ο Τάν και η Ρένα μα και όλοι οι υπόλοιποι αρχίζουν τώρα να κάνουν άπελπισμένες σκέψεις, που οι πιο πολλές έχουν μέσα τους την τρελλή έλπίδα πως ίσως να μην σήμανε ακόμα η ώρα του θανάτου...»

Και απότομα και άπροεδοποίητα, όπως γίνονται όλα από τη στιγμή που άρχισε το τρομερό αυτό κατέβασμα, αρχίζουν πάλι να μετακινούνται. Μα τη φορά αυτή δεν προχωρούν άλλο πρό τα κάτω. Η κατεύθυνσις της μετακινήσεώς τους είναι όριζόντια με το έδαφος — αν μπορεί κανείς να πη έδαφος την όλομαυρη αυτή άμφιβολία μέσα στην όποια βρίσκονται οι άστροναύτες μας.

Βέβαια οι πέντε φίλοι δεν ξέρουν — δεν μπορούν να ξέρουν — πως προχωρούν όλοι μαζί προς την ίδια κατεύθυνσις. Ούτε να το έλπισουν δεν τολμούν ειναι τέτοιο πράγμα. Κι' ώστόσο, το υπερκόσμιο άγόρι ο Τάν, κάνει αυτές τις σκέψεις:

«Όλες αυτές οι κινήσεις και οι κατευθύνσεις που αλλάζω από στιγμή σε στιγμή το σταμάτημα και το καινούριο ξεκίνημα από την αρχή, όλα αυτά μαρτυρούν λογική και τη λογική αυτή δεν μπορεί πάλι παρά να την έχη ένα πλάσμα ζωντανό. Άν η-

ταν κάποιο πλάσμα που θα ήθελε να χορτάσει με τη σάρκα μου, δεν φαντάζομαι να κάνει όλες αυτές τις μανούβρες. Η επίθεσίς του θα έπρεπε να έχει γίνη από πολλή ώρα. Ελπίζω μόνο να μη χόρτασε με τους συντρόφους μου — ή με κανέναν — δυο από αυτούς — και τώρα τραβάει τους υπολοίπους στη φωλιά

Περνούν μερικά δευτερόλεπτα ακόμα. Ύστερα το υπερκόσμιο άγורי — και ένας - ένας ξεχωριστά και οι πέντε άστροναύτες μας — νοιώθουν πως και πάλι τους μετακινούν. Μόνο που τη φορά αυτή ή μετακινήσις τους δεν γίνεται όπως όλες τις προηγούμενες προς μια ώρισμένη κατεύθυνσι. Είναι σαν να τους σηκώ-

ΜΑΣΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ:

Μικρός Τζίπυς υποσχέθηκες έσως ακόμα ένα «τεύχος—τζάμπα» δικό του! Λοιπόν όταν έσεϊς πάρετε άλλο τεύχος — Μάσα Τάν, που λένε «ΘΥΣΙΑ ΣΤΗ ΘΕΑ ΤΑΡΑ» μαζί πάρετε χάρισμα και δικό μεν τεύχος που λένε :

Ο... ΜΑΣΑ ΚΑΙ Η... ΜΑΣΑ!

Τζίπυς κρατάει λόγο του. Έσεϊς κρατήσετε δικό σας, λέτε σε όλους παλιοπαρέας σας αγοράζουν περιοδικό Μάσα «ΤΑΝ».

του για να τους κρατήσει απόθεμα...»

Η τελευταία αυτή σκέψις του φέρνει πανικό και απογοήτευσι. Η αγωνία αρχίζει να τον κυβερνά. Τα δευτερόλεπτα που περνούν χτυπούν σαν σφυριά στα μηνίγγια του.

Ξαφνικά και ή νέα αυτή μετακινήσις σταματά και πάλι. Η ίδια νέκρα παντού δολόγυρα και ή ίδια σιωπή που θα τρόμαζε κι' αυτόν τον θάνατο — τόσο απόλυτη είναι.

νουν, να τους ξανακατεβάζουν, να τους φέρνουν λίγο προς τα δεξιά και ύστερα άριστερά, ώσπου στο τέλος απομένουν και πάλι ακίνητοι. Τώρα ή ακινησία και ή σιωπή δεν κρατά όπως τις άλλες φορές μερικ' δευτερόλεπτα. Τα λεπτά αρχίζουν να κυλούν βαρεια και δύσκολα. Ωστόσο οι αιχμάλωτοι του μυστηρίου άστροναύτες μπορούν να αναπνέουν ακόμα και

έπομένως μπορούν να έλπιζουν...

Σιγά - σιγά τήν παγωνιά που επικρατεί γύρω τους αρχίζει να τήν αντικαθιστά μια γλυκεια ζέστη που τους φέρνει μια έλαφριά ζάλη.

“Ο Τάν τρομάζει.

«Ίσως αυτός να είναι ο θάνατος!» σκέπτεται. «Ίσως είναι ο θάνατος που έρχεται με τή μορφή τής ζάλης αυτής... Πρέπει να σταθώ περισσότερο σ' αυτό το μέρος ή πρέπει να φύγω;»

Η λογική τόν προστάζει αδίστακτα να φύγει, μά ή γενναία καρδιά του δέν μπορεί να του το έπιτρέψει. “Όσο συλλογίζεται πώς γύρω του μπορεί — μια ίσως μέσα σε άπειρες πιθανότητες — να βρισκονται όλοι ή ένας από τους συντρόφους του μονάχα που να μπορη ακόμα να τον βοηθήσει σε κάτι δέν δέχεται να εγκαταλείψει τόν κίνδυνο και να φύγει.

“Όσο για τήν άτρομητη Έλληνπούλα, τή Ρένα, αυτή το έχει πάρει απόφαση από τήν αρχή πώς δέν πρόκειται να ξαναγυρίσει πίσω στην έπιφάνεια του Κένεμπ. Είναι σίγουρη πώς ο Τάν θα βρίσκεται κάπου εκεί κοντά της, μέσα στο αστανικό χάος που τους τριγουρίζει. Θα περιμένει... “Η να πεθάνει ή να τόν δη μαζί με όλους της τους συντρόφους.

Η γλυκεια ζέστη δυναμώνει και τους παραλύει τα μέλη ολοένα και πε-

ρισσότερο. Κοντεύει να γίνη κάψιμο. Αρχίζει να τους ένοχλή φοβερά. Το κρύσταλλο που υπάρχει μπροστά στις περικεφαλαίες τους θαμπώνει και ο ιδρώτας αρχίζει να τρέχη σαν ποτάμι από το πρόσωπό τους.

“Όχι! μουρμουρίζει ξαφνικά ο Τάν μέσα στην κόλαση αυτή που έχει βρεθή. “Όχι! Δέν είναι ο θάνατος αυτός! Είναι κάτι άλλο μά για τήν ώρα δέν ξέρω τί ακριβώς! “Όσο κι' αν είναι βασανιστικό αυτό αίσθημα τής ζέστης, δέν έχει σκοπό τόν θάνατό μας. Απλώς προσπαθούν τα όντα που μάς έχουν συλλάθει, να μάς έλευθερώσουν από αυτό το σώμα που μάς περικλείει μέσα στην άγκάλη του, που μοιάζει σαν στεγνωμένο μολύβι. Με τή ζέστη διαλύουν το σώμα. Αίσθάνομαι πώς δέν είναι πια τόσο απόλυτα παγωμένο αυτό που με τριγουρίζει. “Αν βάλλω όλες μου τις δυνάμεις είμαι βέβαιος πώς θα καταφέρω να κουνήσω λίγο τα χέρια μου.

Μά δέν είναι ανάγκη να σπαταλήσει τις δυνάμεις του το γενναίο και γεμάτο αντίληψη αγόρι. Μέσα σε λίγες στιγμές, το σώμα που τους τυλίγει σφιχτά έχει αναλύσει πάρα πολύ. Το αίσθάνοται να κιστρακυλάει σαν νερό από πάνω τους και να φεύγει. Να τρέχη κάτω από τα πόδια τους...

Κανείς και τίποτα δέν μπο

ρεϊ νὰ τοὺς βεβαιώση πὼς ἔχουν σωθεῖ. Κι' ὅμως νοιώθουν τρελλή χαρὰ σὰν ἀρχίζουν νὰ διακρίνουν κάτι τὰ μάτια τους. Βλέπουν πὼς τὸ κεφάλι τους ἔχει πιά βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ μαῦρο ἐκεῖνο νερό. Τὰ χέρια τους εἶναι κι' αὐτὰ ἔξω. Τὰ βλέπουν καθὼς τὰ κινοῦν ἐμπρὸς στὰ μάτια τους. Τὰ βλέπουν θαμπά, ἀνάμεσα στὸ θολωμένο γυαλί, τῆς περικεφαλαίας. Καὶ σκύβοντας κάτω βλέπουν πὼς τὸ νερὸ ἐκεῖνο κατεβαίνει ὀλοένα καὶ μὲ μεγάλη γρηγοράδα πιά πρὸς τὸ ἔδαφος. Φθάνει στὴ μέση, στὰ γόνατα, στὶς κνήμες! Τέλειωσε! Εἶναι ὀλόκληροι πιά ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ πατοῦν πάνω στὰ πόδια τους. Ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ κάνουν κινήσεις γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν, μὰ τίποτε περισσότερο. Δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν καὶ πάλι τίποτα. Βρίσκονται μέσα σὲ μαῦρα, μεταλλικὰ κλουβιά, πού τὸ ἐξωτερικό τους περίβλημα εἶναι πολὰ ἑκατοστὰ παχύ. Τώρα, ὅμως, μποροῦν καὶ ἀκοῦνε... Ἀκοῦνε ἕναν ἀνεπαίσθητο θόρυβο, κάτι σὰν βόμβο μηχανῆς, πού ἔρχεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους ἀπὸ τὶς τρύπες ἐκεῖνες πού ἔχουν ἀνοίξει στὸν πυθμένα τοῦ κλουβιοῦ γιὰ νὰ βγοῦν ὅλα τὰ νερὰ παῦ κατρακύλησαν καὶ ἄδειασαν τὸν χῶρο τῆς φυλακῆς τους.

Ο ΤΑΝ εἶναι πιά ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἔχουν πέσει σὲ χέρια ἄλλων ὄντων πού βρίσκονται μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἔγκατα, ἀρκετὲς ἀσφαλῶς δεκάδες μέτρα

κάτω ἀπὸ τὸν φλοιὸ τῆς γῆς. Γιὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἔχει βεβαιωθεί ἀπὸ πολλὴ ὥρα, γιατί σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα τὸν ὀδήγησαν ὅλοι οἱ συλλογισμοὶ πού ἔχει κάνει. Τώρα, ὅμως, καθὼς ἀκούει αὐτὸ τὸ ἀνάλαφρο βουητὸ καὶ τὸ εὐαίσθητο αὐτί του πού δὲν λαθεύει, τὸν εἰδοποιεῖ πὼς πρόκειται γιὰ μοτέρ ἢ ὀπωσδήποτε μηχανή, κάνει μιὰ καινούργια σκέψη:

«Τὰ ὄντα αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ὄντα πολιτισμένα. Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ τέρατα χωρὶς λογικὴ καὶ μὲ μόνο τὸ αἰμοθόρο τους ἐνστικτο πού τὰ ὀδηγεῖ νὰ βροῦν τὴν τροφή τους. Τέτοιου εἴδους τέρατα δὲν χρησιμοποιοῦν ποτὲ μηχανήματα. Τὰ μηχανήματα προϋποθέτουν χέρια πού χρειάζονται γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὰ λεπτὰ καὶ πολύπλοκα μέλη τους καὶ νὰ τὰ συνδέσουν. Μὰ ἂν τὰ ὄντα αὐτὰ εἶναι πραγματικὰ πολιτισμένα, πάλι δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχουν καλοὺς σκοποὺς ἐναντίον τους. Μπορεῖ νὰ θέλουν νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν γιὰ πειραμοτόζωα.

Μπορεί χίλιους δυο άγνωστους κινδύνους να διατρέχουν και στα δικά τους χέρια. Πώς θα τους αντιμετωπίσουν; Πώς θα συνεννοηθούν μαζί τους; Θα μπορούν άραγε και αυτά τα όντα να καταλάβουν τη γλώσσα τους ή αυτοί να καταλάβουν τη δική τους;»

Το υπερκόσμιο άγόρι συλλογιέται με μια λάμψη έλπίδας στα μάτια το θαυμάσιο μηχάνημα του πατέρα του που έχουν πάρει από τον Βάα (*) και μπορεί να τους χρησιμεύσει από την πρώτη στιγμή για να καταλαβαίνουν τα πλάσματα με τα οποία θάχουν να κάνουν. Το μηχάνημα όμως αυτό βρίσκεται τώρα στο «Σύμπαν Ι».

Το άγόρι με τη γενναία καρδιά βρίσκεται μπροστά σ' ένα φοβερό δίλημμα:

Του είναι εύκολο να πεταχτεί και να φέρη το πολύτιμο μηχάνημα από το πλανητόπλοίο τους. Θυμάται πολύ καλά τη θύρα που βρίσκεται και δεν θα χρειαστή πιά πολλά από μερικά δευτερόλεπτα για να το πάρη και να ξαναγυρίση. "Αν όμως μέσα στα δευτερόλεπτα αυτά τα όντα του Κάτω Κόσμου ανοίξουν την μεταλλική φυλακή του και βλέποντας πως δεν είναι μέσα ο αίχμάλωτός τους τη μετακινήσουν;

Ο Τάν ξέρει πολύ καλά τί πρόκειται να συμβή αν γίνει κάτι τέτοιο. Δεν πρόκειται να υλοποιηθῆ πιά ποτέ το κορ

μί του και θάνατι χαμένος για πάντα...

Κρύος ιδρώτας αναβλύζει από το πρόσωπό του. Η επιθυμία του να πάη να φέρη το πολύτιμο μηχάνημα είναι τρομερή. Η αγωνία του, όμως, για την τύχη του και μαζί

*) Διάβασε 10ο τεύχος του «ΤΑΝ» με τον τίτλο: «Ο ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ ΒΑΑ».

«...Δείχνει ένα σημείο με το δάχτυλό του πάνω στο χάρτη...»

τὴν τύχη τοῦ μηχανήματος καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ὄλων τῶν συντρόφων του, εἶναι μεγάλη.

Σφίγγει τὶς γροθιές του μὲ ἀπόφασι:

«Ὅσο τὸ σκέπτομαι τόσο περνάει ἡ ὥρα!» συλλογιέται. «Μπορεῖ ἐκεῖνο ποῦ θὰ μοῦ χάριση τὸν θάνατο ἢ τὴν ζωὴ νὰ εἶναι μόνο ἡ διστακτικότης μου!»

Χωρὶς νὰ χασομερήσῃ περισσότερο χαμηλώνει τὰ μάτια καὶ βρίσκεται... μέσα στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως τοῦ «Σύμπαν Ι». Μ' ὅλη τὴν τρομερὴ βιασύνῃ του δὲν μπορεῖ νὰ μὴ σταθῇ μὴ στιγμὴ νὰ κυττάξῃ ὀλόγυρά του. Ὁ θάλαμος εἶναι γερός. Τὸ πελώριο σκάφος ἔχει γύρει ἐπικίνδυνα πάνω ἀπὸ τὴν πλημμυρισμένη ἔκτασι. Ἔχει χωθεῖ σχεδὸν τὸ μισὸ μέσα στὸ νερὸ καὶ ἡ γῆ ὀλοένα καὶ ὑποχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὸ κολοσσιαῖο βᾶρος του.

Δὲν ἔχει καιρὸ νὰ σκεφθῇ πιὸ πολλὰ τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι. Σὰν ἀετὸς χύνεται στὴν ἀπόθήκη τοῦ σκάφους καὶ τὴν ἀνοίγει. Πηγαίνει κατ' εὐθείαν ἐκεῖ ποῦ ξέρει πὼς βρίσκεται τὸ μηχανήμα ποῦ γυρεύει. Εὐτυχῶς εἶναι στὴ θέσι του. Μὲ ἕναν ἀναστεναγμὸ γεμάτον ἀνακούφισι τὸ παίρνει στὰ χέρια του καὶ καρφώνει πάλι τὰ μάτια του σὲ ἕνα ἀόριστο σημεῖο, ἔξω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ «Σύμπαν Ι» κάπου στὴ φοθερὴ κοιλάδα Οὐρμπα. Μέσα σ' ἕνα ἀπειρο-

ελάχιστο μῦριο τοῦ δευτερολέπτου ξαναβρίσκεται στὴ σκοτεινὴ μετάλλινη φυλακὴ του. Καὶ μόλις βρίσκεται σ' αὐτήν, πρὶν καλὰ - καλὰ προλάβῃ νὰ βάλῃ τὴν καρδιά του νὰ σταματήσῃ τοὺς τρελλοὺς χτύπους της, βλέπει πὼς τὸ καπάκι τοῦ μεταλλικοῦ κλουβιοῦ του ἀνοίγει. Φῶς χύνεται μέσα στὴ στενὴ φυλακὴ του. Ἐνα δευτερόλεπτο περισσότερο ἂν εἶχε ἀργήσει στὸ πλανητόπλοιο, τὸ κορμί του δὲν θὰ ξανάβρισκε ποτὲ τὴν ὕλική του μορφή.

Τ Ο ΦΩΣ ποῦ ἔχει χυθεῖ ἐκεῖ μέσα δὲν εἶνε φῶς τῆς ἡμέρας, μοιάζει ὀμως πολὺ μ' αὐτό. Ἔχει μόνον μιὰ ἐλαφριά κιτρινάδα, μὰ εἶναι δυνατὸ καὶ ζωηρό. Εὐχάριστο.

Ὁ Τὸν κυττάζει πρὸς τὰ ἑπάνω καὶ βλέπει μιὰ μορφή νὰ προβάλλῃ πάνω ἀπὸ τὴ φυλακὴ του καὶ νὰ τὸν κυττάζῃ. Εἶναι μιὰ παράξενη μορφή... Τὰ χαρακτηριστικὰ της ἔχουν σὰν βάσι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἕνα πρόσωπο μὲ δυὸ μάτια, μιὰ μύτη, δυὸ αὐτιά καὶ στόμα. Μὴ ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ελάχιστη ἔχουν ὁμοιότητα μὲ τὰ δικά του καὶ τῶν συντρόφων του. Τὰ μάτια του εἶναι ὀλοστρόγγυλα καὶ βγαίνουν ἀπ' εὐθείας πάνω στὸ δέρμα, χωρὶς καθόλου ματόφυλλα, ὅπως τῶν ψαριῶν.

Πάνω από τὰ μάτια αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν καθόλου φρύδια. Ἡ μύτη του μοιάζει περισσότερο μὲ τὸ ρύγχος τοῦ σκύλου παρά μὲ τὴ μύτη τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσο γιὰ τὸ στόμα του δὲν ἔχει καθόλου χεῖλια καὶ χρειάζεται προσοχὴ γιὰ νὰ ἀντιληφθῆς καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὑπαρξί του. Μοιάζει μὲ μιὰ ἰδιόμοια γραμμὴ σὰν κάποιο μαχαίρι νὰ εἶχε χωθῆ σ' ἐκείνη τὴ θέσι τοῦ προσώπου του καὶ τὸ εἶχε χαράξει. Τὰ αὐτιά του, μ' ὄλο πὺ εἶναι μικρὰ καὶ χωρὶς τρίχωμα, σὰν τοῦ ἀνθρώπου, ὡστόσο ἔχουν τὸ σχῆμα τῶν αὐτιῶν τοῦ σκύλου, ἔτσι ὅπως στέκονται ὀλόρθα καὶ μυτερά.

Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου αὐτοῦ εἶναι ὀλόλευκο, σὰν τὸ ἄγραφο χαρτί. Τὰ δυὸ ἀγνωστα μάτια κυττάζουν μὲ φανερὴ περιέργεια καὶ μὲ κάποιον δισταγμὸ τὸν Τάν. Ἡ ἔκφρασις του μοιάζει σὰν νὰ περιμένη κάποιαν ἐχθρική ἀντίδρασι ἀπὸ μέρους τοῦ πλάσματος ἐκείνου πὺ τὸ ἔφεραν μὲ τὴ βία καὶ παρά τὴ θέλησί του σ' αὐτὴ τὴν ὑπόγειαν χώρα.

Ἐνα ἐπιφώνημα παράξενο βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ὁ Τάν βλέπει γιὰ πρώτη φορά τὴ σχισμάδα πὺ ἔχει γιὰ στόμα αὐτὸ τὸ ὄν νὰ χαράζει.

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ἔχει κανονίσει τὸ μηχανήμα πὺ κρατᾶ στὰ χέρια του, ὅση ὥρα τὸ πλάσμα αὐτὸ κυττάζει. Ἐξ ἄλλου ἢ λειτουργία τοῦ

μηχανήματος εἶναι ἀπλούστατη, ἀφοῦ φτάνει ἓνα γύρισμα κάποιου ἀπὸ τὰ κουμπιά του γιὰ νὰ τὸ θέσῃ σὲ ἐνέργεια. Ἔτσι μέσα ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τῆς συσκευῆς, ἀκούγεται μεταφρασμένη στὴ γλῶσσα τῶν κατοίκων τοῦ Βάα, ἡ φωνὴ τοῦ ὄντος ἐκείνου:

—Ζῆ!

Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΑΠΟ λίγο τὸ πλάσμα ἐκείνο ἀνοίγει πάλι τὸ στόμα του καὶ κάτι λέει. Τὴ φορά αὐτὴ λέει μιὰ φράσι ὀλόκληρη καὶ τώρα πὺ δὲν

πρόκειται γιὰ ἓνα ἀπλὸ ἐπιφώνημα, ὁ Τάν καταλαβαίνει πὺς ἡ γλῶσσα τῶν ὄντων αὐτῶν δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ τὴν μάθῃ κανεὶς. Ἀποτελεῖται ἀπὸ εὐκολοὺς καὶ κοφτοὺς φθόγγους. Τὸ μηχανήμα του μεταδίδει στὴ γλῶσσα τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοριοῦ τὴν ἑρμηνεία ἐκείνης τῆς φράσεως:

—Δὲν φαίνεται ἄγριο!

Μιλᾷ γιὰ τὸν Τάν σὰν νὰ πρόκειται γιὰ κάποιο ζῶο. Ἡ φωνὴ του ὁμῶς δὲν δείχνει οὔτε θυμὸ οὔτε ἐχθρα, παρά μόνο περιέργεια. Μιὰ ἄλλη φωνὴ πὺ προέρχεται ἀπὸ ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴ του, ἀπὸ κάποιο ἄλλο πλάσμα ὁμοιο ἀσφαλῶς μ' αὐτὸ πὺ

ὅμως ὁ Τάν δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δῆ ἀπὸ κεῖ μέσα πού βρῖσκεται, λέει:

—“Ίσως νὰ εἶναι φοβισμένο καὶ γι’ αὐτὸ δὲν σοῦ φαίνεται ἄγριο! Πρόσεχέ το! Δὲν ξέρεις τί μπορεῖς νὰ πάθης μ’ ἓνα πλάσμα πού δὲν γνωρίζεις τίς συνήθειές του!

“Ὁλ’ αὐτὰ βέβαια ὁ Τάν τ’ ἀκούει μέσω τοῦ μηχανήματος πού κρατᾶει στὰ χέρια του. Ἐκεῖνος πού στέκει ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν παρατηρεῖ, ἀποκρίνεται στὸν ἄλλον πού βρῖσκεται ἀπ’ ἔξω:

—“Ὅπωςδήποτε εἶναι ἓνα “Ὀν πολιτισμένο, Λόξ! Φορᾶει μιὰ περίεργη στολή πού ἀσφαλῶς δὲν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ εἶναι πρόσθετη καὶ τεχνητή! Κρατᾶει καὶ στὰ χέρια του κάτι πού μοιάζει μὲ συσκευή. Στὴν κατατομῇ τοῦ σώματός του δὲν ἔχει σοβαρὲς διαφορὲς ἀπὸ μᾶς. “Ὅσο γιὰ τὸ πρόσωπό του, δὲν νομίζω πὼς εἶναι αὐτὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ κουβούκλιο πού βλέπω καὶ πού εἶναι τὸ μισὸ μετάλλινὸ καὶ τὸ μισὸ κρυσταλλικὸ. Μέσα ἀπὸ τὸ κρύσταλλο θαρρῶ πὼς βλέπω κάτι χαρακτηριστικὰ πού μοιάζουν πολὺ στὰ δικά μας.

Ἐκεῖνος δὲν ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ ὅλ’ αὐτὰ πού ἀκούει. Προσπαθεῖ νὰ βρῆ ἓναν τρόπο νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὰ “Ὀντα ἐκεῖνα. Ἐχει σχεδὸν ἡσυχάσει πὼς δὲν διατρέχουν πολὺ σοβαρὸ κίνδυνο — τουλάχιστον θανάσιμο κίνδυνο δὲν

φαίνεται νὰ διατρέχουν καθόλου. Τὰ πλάσματα πού μιλοῦν γι’ αὐτοὺς δὲν μοιάζουν νὰ ἔχουν κακοὺς σκοποὺς ἐναντίον τους. Τὸ ἀντίθετο, ἡ συζήτησίς τους εἶναι περισσότερο ἀπὸ ὅτιδήποτε ἄλλο ἐπιστημονικὴ. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μηχανήματός του ἔχει μάθει κιόλας μερικὲς λέξεις τῶν πλάσμάτων αὐτῶν. Οἱ φθόγ-

«Ἀστραποβολοῦν φανταχτερά σὰν πολυέλαιοι μυθικῶν ναῶν...»

γοί τους είναι εύκολοι στην προφορά και όπως ή συσκευή του τις μεταφράζει άμέσως, ο Τάν έχει μέσα σε μιὰ στιγμή την προσφορά μιᾶς ώριμμένης λέξεως και τή σημασία της! Ἀποφασίζει νὰ κάνη μιὰ προσπάθεια. Δέν ξέρει βέβαια καὶ τή γραμματική — ἂν ὑπάρχη — τῆς γλώσσας ἐκείνης καὶ τις κλίσεις τῶν ρημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων. Ξέρει τις λέξεις ἔτσι ξεκάρφωτες, μία - μία, όπως τις έχει ἀκούσει καὶ ἔτσι τις ἀραδιάζει:

— Πλάσμα — δέν — ἄγριο! — Πολιτισμένο! | — Συσκευή — τεχνητή!

Ἡ ἐκπληξίς πού νοιώθουν τὰ πλάσματα τοῦ ἀγνωστού κόσμου τῶν ἐγκάτων εἶναι τρομακτική. Ἐκεῖνο πού στέκεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Τάν καὶ τὸν κυττάζει, πηδάει τρομαγμένο πρὸς τὰ πίσω μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

— Διάβολε! — μεταφράζει τὸ μηχανήμα τις φωνές του. Μιλᾷ καὶ λέει λέξεις στὴ γλώσσα μας! Μιλᾷ γιὰ τὴ συσκευή πού κρατᾷ στα χέρια του καὶ λέει πὼς εἶναι τεχνητή! Λέει ἀκόμα πὼς δέν εἶναι ἄγριος, ἀλλὰ πολιτισμένος!

— Ἴσως νὰ εἶναι κόλπο! — ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή τοῦ Τάν ἡ φωνὴ τοῦ δεύτερου ὄντος πού ἀκόμα τὸ ὑπερκόσμιο παιδί δέν τὸ ἔχει ἀντικρῦσει καθόλου.

Τώρα, ὅμως, ὁ Τάν ξέρει καὶ ἄλλες — καινούργιες λέ-

ξεις τῆς ἀγνωστῆς γλώσσας, πού μπορεῖ νὰ τις χρησιμοποιήσῃ.

— Δέν — κόλπο! λέει τονίζοντας τις λέξεις του προσεκτικά, ὅπως ἀκριβῶς τις ἔχει ἀκούσει. Συσκευή — λέει — λέξεις — γλώσσας!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ δυὸ ἐκεῖνα πλάσματα ἀκούγεται σαστισμένη κάπως καὶ τὴν ἴδια στιγμή τὸ μηχανήμα τοῦ Τάν μεταφράζει:

— Λέει πὼς ἡ συσκευή του μεταφράζει τις λέξεις τῆς γλώσσας μας! Τότε ἀπὸ θὰ πῆ πὼς τὸ "Ὄν αὐτὸ ἔρχεται ἀπὸ ἕναν κόσμο μὲ τρομερὸν πολιτισμό! "Ἄν εἶναι ἀλήθεια, ἴσως θὰ μπορούσαν καὶ νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ ἀντιμετωπίσωμε τὸ Τέρας! Μὴ δέν μπορῶ νὰ εἶμαι σίγουρος πὼς δέν πρόκειται γιὰ παγίδα!

— Ἐχεις δίκιο!, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος πού εἶναι μαζί του. Ἡ εὐθύνη σου εἶναι μεγάλη. Ἴσως θὰ πρεπε νὰ τὰ θανατώσῃς πρὶν βγοῦν ἀπὸ τὰ «τρίλ» τους! "Ἄν ἔχουν στὸν νοῦ τους νὰ μᾶς βλάψουν θὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ τὰ ἀντιμετωπίσωμε, μὲ τὰ τρομερὰ ὄπλα πού διαθέτουν... Πρέπει νὰ προσέξωμε πολὺ! Κινδυνεύομε νὰ γίνωμε ἀφορμὴ νὰ ἐξαφανισθῇ ὅλο τὸ Γένος μας!

Ὁ Τάν τρομάζει. Τὰ λόγια αὐτὰ τὸν βάζουν σὲ δικαιολογημένη ἀνησυχία. Ἡ διστακτικότης τῶν ὄντων ἐκείνων δέν εἶναι καθόλου ἀδίκαιο-

λόγητη, ἀφοῦ ἔχουν νὰ κάνουν με πλάσματα πού δὲν τὰ γνωρίζουν καθόλου. Πρέπει νὰ τοὺς κάνη νὰ τὸν πιστέψουν γρήγορα, γιατί διαφορετικὰ κινδυνεύει νὰ χάση τοὺς συντρόφους του. Τὰ πλάσματα ἐκεῖνα μποροῦν νὰ τοὺς στείλουν στὸν θάνατο γυρίζοντας καὶ μόνον ἓναν διακόπτη, ἔτσι ὅπως βρίσκονται μέσα στὶς σιδερένιες κλουβίες πού τὸ πλάσμα ἐκεῖνο τις εἶχε ὀνομάσει «τρίλ», σημάδι πὼς δὲν ὑπῆρχε κάτι παρόμοιο καὶ στὸν πολιτισμὸ τοῦ Βάα, ὥστε οἱ ἄνθρωποι του νὰ ἔχουν φιάξει αὐτὴ τὴ λέξι γιὰ νὰ τὸ ὀνομάσουν.

Ὁ Τὰν διαλέγει γρήγορα μέσ στὸ μυαλό του τις λέξεις πού θὰ πῆ καὶ ἀρχίζει νὰ τις προφέρη σιγά - σιγά καὶ καθαρά γιὰ νὰ μὴν κάνη λάθος. Εὐτυχῶς πού τὸ πλάσμα ἐκεῖνο τὴν τελευταία φορά ἔχει πει τόσες πολλές λέξεις, πού ὁ Τὰν νὰ μπορῆ νὰ συμπληρώσῃ πολὺ καλὰ τὴ φράση του:

— Συσκευὴ — ἀλήθεια — μεταφράζει γλῶσσα! Ἀλήθεια — Ὁν — ἀπὸ τρομερὸ — πολιτισμὸ! Ὅπωςδήποτε — βοηθήσουν — ἀντιμετωπίσωμε — τὸ — Τέρας! Ὁν — ἐξαφανισθῆ — ἂν — θανατώσης!

Γιὰ λίγο ἄκρα σιωπὴ ὑποδέχεται τὰ λόγια του. Ὑστερα πάλι τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο πλάσματα πού ὁ Τὰν δὲν τὰ βλέπει πιά μὰ μπορεῖ νὰ τὰ ἀκούη, λέη:

— Ἀπειλεῖ πὼς ἂν προσπα-

θήσωμε νὰ τὸ θανατώσωμε θὰ ἐξαφανισθῆ! Δὲν τὸ πιστεύω ὅμως πὼς μπορεῖ νὰ πετύχη κάτι τέτοιο. Ἄν μποροῦσε δὲν θὰ καθόταν νὰ τὸ αἰχμαλωτίσωμε καὶ νὰ τὸ κατεβάσωμε στὸ βασίλειό μας!

— Κι' ἂν μπορῆ; ρωτᾷ ὁ συνομιλητὴς του ἀνήσυχτα. Κι' ἂν ἐξαφανισθῆ πραγματικὰ καὶ δὲν μπορέσωμε νὰ τὸ κάνωμε νὰ ξαναεμφανισθῆ; Τότε θὰ χάσωμε κάθε εὐκαιρία νὰ μᾶς βοηθήσουν ἐναντίον τοῦ Τέρατος!

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, πού ἀκούει τὴ συζήτησί τους, λέει βιαστικά:

— Ὁν — μπορεῖ — ἐξαφανισθῆ! — Ἐξαφανισθῆ — καὶ — ξαναφανερωθῆ! — Νά!

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι πιάνεται με τὰ δύο του χέρια ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς μεταλλικῆς φυλακῆς του καὶ με μιὰ ἔλξι περνᾷ τὸ κεφάλι του ἀπὸ κεῖ πάνω. Ἐκεῖνο πού βλέπει τότε τὸν ἀφήνει πραγματικὰ κατάπληκτο.

Βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ πελώρια ὑπόγεια αἴθουσα, φωτισμένη ὀλόκληρη σ' ἐκεῖνο τὸ ζωηρὸ, κίτρινο φῶς. Πελώρια μηχανήματα ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτὴ πού βουίζουν ἀνάλαφρα καὶ βγάζουν ἄχρους. Ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα πράματα πού θὰ ἤθελε ὁ Τὰν νὰ τὰ περιεργασθῆ, μὰ δὲν ἔχει τὸν καιρὸ. Τὰ δύο ὄντα πού στέκουν ἐκεῖ μπροστά του τὸν κυττάζουν με τὰ ψαρίσια μάτια τους γουρλωμένα καὶ φαίνονται τρομαγμένα καὶ ἔτοι-

μα να κάνουν κάτι για να τον εμποδίσουν να χαθή. Δεν προλαβαίνουν, όμως. Ο Τάν καρφώνει το βλέμμα του σε μιάν άκρη της αίθουσής, πίσω από ένα πελώριο μηχάνημα και μέσα σε μια στιγμή βρίσκεται κρεμασμένος εκεί από πίσω.

Ακούει φωνές και ξεφωνητά, μα έχει προλάβει να γυρίσει το κουμπι της μηχανής του, που κρέμεται μ' ένα λουρί από τον ώμο του κι' έτσι η μηχανή δεν μεταφράζει τα λόγια των ανθρώπων εκείνων των εγκάτων που ξεφωνίζουν κατάπληκτοι και τρέχουν προς το μέρος της φυλακής ή μάλλον του κλουβιού μέσα στο οποίο βρισκόταν ο Τάν. "Αν μιλούσε η μηχανή, θάκουγαν και τα υποχθόνια πλάσματα την όμιλία της και θα καταλάβαιναν που βρίσκεται κρυμμένο το υπερκόσμιο αγόρι.

ΤΡΕΧΟΥΝ σαν τρελλοί αρκετή ώρα. "Εξαλλίες κραυγές βγαίνουν από τα στόματά τους και κάνουν κατάπληκτες και τροαγμένες χειρονομίες. Ο Τάν βρίσκει πως είναι καιρός να κινήσει και πάλι την εμφάνισή του, για να μη βάλει σε περισσότερο κίνδυνο και την ζωή των συντρόφων του. Με τον ίδιο τρόπο που πιο πριν είχε εξαφανισθή, υλοποιείται τώρα ακριβώς μπροστά στα πόδια των δυο εκείνων πλασμάτων που τον γυρεύουν. Με το χέρι

του γυρίζει και πάλι το κουμπι της θαυμαστής μηχανής για να ακούη τις απαντήσεις τους και όπως τον παρατηρούν με τρομερή κατάπληξι και θαυμασμό, λέει:

— "Ολο — βγούν — «τρίλ» τους! — Βοηθήσουν — αντιμετώπισωμε — Τέρας...

Για λίγα λεπτά επικρατεί απόλυτη σιωπή. Τα δυο πλάσματα κυττάζονται μεταξύ τους, κυττούν και τον Τάν που στέκει μπροστά τους μέσα στην πανοπλία του και δεν μιλούν καθόλου. Σκέπτονται αν πρέπει να ακούσουν ή όχι το παράξενο «πλάσμα» που στέκει μπροστά τους.

Και τελευταία το αποφασίζουν. Το ένα από τα δυο όντα γυρίζει έναν διακόπτη πάνω σ' ένα ταμπλώ που έχει δεκάδες διακόπτες. Τότε τα καπάκια από τέσσερις ολόιδιες με το Τάν, μεταλλικές κλουβες ανοίγουν σιγά - σιγά και πάλι σιγά - σιγά ξεπροβάλλουν από κει μέσα τα κεφάλια των αστροναυτών μας, μέσα στις περικεφαλαίες τους. Τα βλέμματα τους, που άχνοφάνονται πίσω από το κρύσταλλο, δεν είναι φοβισμένα, μα διστακτικά.

— Μή φοβάστε! τους λέει ο Τάν θαρρετά. Βγείτε έξω. Νομίζω πως δεν υπάρχει κανένας φόβος θανάτου για όλους μας. Απλώς βρεθήκαμε σ' έναν άλλον κόσμο, ιδιότελα διαφορετικόν από τους κόσμους που έχει ως τώρα πλάσει ή φαντασία μας!

Οί αστροναύτες μετά την πρώτη ματιά που ρίχνουν στα δυο παράξενα πλάσματα που συνεχίζουν να τους κυττούν όχι χωρίς κάποια έκφραση ανησυχίας, κυττάζονται και μεταξύ τους και τα πρόσωπά τους φωτίζονται από τη χαρούμενη έκπληξη. Κανείς τους δεν είχε ελπίσει ούτε για μια στιγμή ότι θα γλύτωναν τόσο εύκολα και γρήγορα τον θάνατο και ακόμα πιο πολύ δεν περίμενε κανείς πως θα βρίσκονταν όλοι μαζί στο ίδιο μέρος, σ' ένα μέρος που φαινόταν πολιτισμένο και καθόλου έχθρικό. Όπως δε έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη σ' αυτά που λέει το υπερκόσμιο άγύρι, ο Τάν, πηδούν χωρίς δεύτερη κουθέντα έξω από τα παράξενα μεταλλικά κλουβιά τους που τα όντα εκείνα του σκότους τα αποκαλούν στη γλώσσα τους «τρίλ»:

Σ Υ Σ Τ Η ΜΙΑΤΚΑ και μεθοδικά το υπερκόσμιο άγύρι μεταχειρίζεται το μηχανήμά του για να μάθουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα περισσότερες λέξεις της γλώσσας των ανθρώπων εκείνων των έγκάτων, γιατί δεν υπάρχει πια άμφιβολία πως πρόκειται για ανθρώπους. Μαζί του παρακολουθούν τα πρωτότυπα εκείνα

μαθήματα και οί τέσσερις σύντροφοί του. Η γλώσσα που μαθαίνουν είναι τόσο εύκολη, ώστε κάνουν καταπληκτικές προόδους. Ίδιαίτερα ο Τάν που ξέρει να ρωτά και να μαθαίνει τις πιο χρήσιμες λέξεις που θα παρουσιάζεται ανάγκη να τις επαναλαμβάνουν τακτικώτατα σε μια συζήτηση, γίνεται άφορμή μέσα σε μερικές μέρες κιόλας να ξέρουν όλοι τόσο καλά τη διάλεκτο της φυλής εκείνης, ώστε να μη χρειάζεται πια κανένας τους διερμηνέα ή την μηχανή εκείνη του Τάν για να συνεννοηθή με τα πλάσματα του αιώνιου σκότους.

Η έκφρασις «αίώνιου σκότους» μπορεί να μην είναι απόλυτα σωστή αφού τα όντα της υποχθόνιας φυλής δεν ζούν στο σκοτάδι, αλλά μέσα σε ένα τεχνητό, ζωηρότατο φως. Δεν βλέπουν όμως ποτέ το φως του ήλιου και της μέρας και γύρω από την ύπγεια πολιτεία τους, εκεί που δεν φτάνει πια το τεχνητό φως που χαρίζουν οί μηχανές τους, απλώνεται το αιώνιο και άδι-απέραστο σκοτάδι.

Οί αστροναύτες μας, μαζί με τα μαθήματα της γλώσσας των ανθρώπων αυτών, γύρισαν και δλόκληρη την υποχθόνια πολιτεία από τη μια της άκρη μέχρι την άλλη. Ήταν κάτι το θαυμαστό ή πολιτεία αυτή. Από πάνω της υπήρχε ένας άπέραντος θόλος από συμπαγή βράχο, που ήταν ένα ισχυρότατο μίγμα

πέτρας και μετάλλου. Τὸ μέγαλλο αὐτὸ γυάλιζε σὲ πολλὰ σημεῖα καθὼς ἀντανεκλοῦσε ἐπάνω του τὸ τεχνητὸ φῶς τῆς πολιτείας καὶ ἔτσι ἐπάνω στὸν ὑπέρτατο θόλο, θαρροῦσες πῶς ἔφεγγαν ἀστέρια. Ἐνας ἄνθρωπος τοῦ "Ἐξω Κόσμου πού θάβλεπε ξαφνικά τὸν μαῦρο αὐτὸν θόλο, δὲν θὰ καταλάβαινε πῶς βρισκόταν

ΚΟΛΑΣΙΣ ; N° 2 ;

στὴν ἔγκατα τοῦ πλανήτη, μὰ ἀπλῶς θὰ νόμιζε πῶς ἦταν νύχτα καὶ ἀπὸ πάνω του ὑπῆρχε μιὰ συνηθισμένη ἀστροφεγγιά.

Ὁ Τάν πρῶτ' ἀπ' ὅλα φρόντισε νὰ μάθη γιατί ἡ φυλὴ αὐτὴ ζοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Κένεμπ καὶ δὲν ἔβγαινε ἔξω στὸ ὑπαιθρο ὅπου ἡ ζωὴ ἦταν πιὸ εὐκόλη καὶ εὐχάριστη. Ὑστερα θέλησε νὰ μάθη πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶχαν καταφέρει νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουν τὴν ὥρα πού περπατοῦσαν μέσα στὴν κοιλάδα Οὐρμπα καὶ μὲ ποιὸν τρόπο κατάφεραν νὰ τοὺς κατεβάσουν ἐκεῖ κάτω. Ρωτώντας ὅλ' αὐτὰ τὰ τεχνικὰ θέματα πού τὸν ἐνδιέφεραν πάντοτε πρῶτα — πρῶτα τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι μπόρεσε νὰ μάθη — καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν καὶ οἱ ὑπόλοιποι τέσσερις σύντρο-

φοί του — ἓνα σωρὸ πράγματα μὲ καταπληκτικὸ ἐνδιαφέρον:

Ἡ φυλὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι πολὺ παράξενη. Γεννημένη μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ πλανήτη καὶ καταδικασμένη νὰ μὴ βγῆ ποτὲ ἔξω ἀπὸ αὐτά. Αὐτὸ ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὴν κατασκευή τοῦ σώματός των, πού εἶναι ὀλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν γηϊνῶν, τοῦ Τάν καθὼς καὶ τῶν πλασμάτων τοῦ Κένεμπ πού ζοῦν στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ διαφορὰ τους εἶναι ὅτι δὲν ἔχουν καμμιά ἀντοχὴ στὶς ὑπεριώδεις ἡλιακὲς ἀκτίνες. Φθάνει μιὰ ἀκτίνα τοῦ ἡλίου νὰ πέση πάνω σ' ἓναν τέτοιον ἄνθρωπο τῶν ἐγκάτων γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ βγαίνουν τὰ βράδια στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κόσμου των οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μὰ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ βάθος τῶν χρόνων οἱ πρόγονοί τους δὲν εἶχαν πάρει τὸ συνηθιστὸ νὰ βγαίνουν, τώρα πιά δὲν μποροῦν νὰ τὸ κάνουν οὔτε τὸ βράδυ. Ὁ λόγος εἶναι ἄλλος. Ἡ τρομερὴ καὶ αἰώνια ὑγρασία πού ἐπικρατεῖ στὸ βασίλειο τοῦ κάτω κόσμου, ἔχει κάνει τὰ κορμιά τῶν πλασμάτων τοῦ πολὺ πλαδαρὰ καὶ ὑγρόφιλα. Ἄν ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πλάσματα κάνει τὸ σφάλμα νὰ ἀνέβῃ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη καὶ ἐκθέσει τὸ εὐαίσθητο σῶμα του ἀπότομα σ' ἓνα κλίμα τόσο ξηρότερο ὅσο εἶναι τὸ κλίμα τῆς ἐπιφανείας, ἀσφαλῶς τότε τὸ

δέρμα του θα σκάση σε πολλές μεριές και τὰ ὑγρά θα χυθοῦν σάν ποτάμι ἀπὸ πάνω του. Τὸ πρᾶγμα μπορεί νὰ μὴν εἶναι θανατηφόρο, μὰ κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ πάθη τόσες ζημιές μόνο και μόνο γιὰ νὰ κάνη τὴ βόλτα του πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Κένεμπ. Στὴν παντελῆ ἔλλειψι τοῦ ἡλίου χρωστοῦν τὰ πλάσματα τῆς φυλῆς αὐτῆς και τὸ δλόλευκο χρῶμα τοῦ προσώπου των.

Μ' ὄλο, ὁμως, πού αὐτὰ τὰ ὑποχθόνια πλάσματα ζοῦν πάντα μέσα στο βᾶθος τοῦ πλανήτη και δὲν βγαίνουν ποτὲ ἔξω, ὁ πολιτισμὸς τους δὲν ἔμεινε χωρὶς ἐξέλιξι. Δὲν ἔφτασε βέβαια στο ἐπίπεδο τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐπιφανείας, ἔστω κι' ἂν οἱ ὑποχθόνιοι εἶναι ὀλόκληρα ἑκατομμύρια χρόνια παλιότερη φυλὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὡστόσο ἦταν κι' αὐτοὶ ἄνθρωποι μὲ λογικὴ και ἐγκέφαλον ἀνεπτυγμένο. Ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματός τους τοὺς βοηθεῖ νὰ κάνουν ὄλες τὶς δουλειές πού κάνει και ἕνας ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος. τοῦ Ἐξω Κόσμου. Τὰ μέσα μόνο πού τοὺς διατίθενται εἶναι πολὺ λιγώτερα. Κι' ὁμως μὲ τὴν ὑπόμονη και τὴν σκληρὴ δουλειὰ ἔχουν καταφέρει νὰ ὑποδουλώσουν τὴν ὑποχθόνια φύσι. Τὰ μέταλλα θαυματουργήσαν στὰ χέρια τους κι' ἔγιναν στὴν ἀρχὴ ἐργαλεῖα και ὕστερα μηχανές. Μιὰ ἀπὸ τὶς μηχανές αὐτές εἶναι και τὰ περίφημα «τρίλ»,

πού μ' αὐτὰ παγίδευσαν και κατέβασαν τοὺς ἀστροναῦτες μας ἀπὸ τὸν φλοιὸ τοῦ πλανήτη κάτω στο βασίλειό τους. Τὰ «τρίλ» αὐτὰ εἶναι μικρὰ βαγονάκια μεταλλικὰ πού προχωροῦν πάνω σε ἀτσαλένιες ἀγκαθωτὲς γραμμές. Καθὼς τὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὴν πάντοτε κατακλυσμένη ἀπὸ νερὰ κοιλάδα Ὀύρμπα δὲν εἶναι ἀπολύτως στερεό, τὰ βαγονάκια αὐτὰ κατεβαίνουν και ἀνεβαίνουν ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια, κουβαλώντας διάφορα θηράματα τῶν ὑποχθονίων. Συγκεκριμένα στὴν Ὀύρμπα ὑπάρχουν πολλὰ τέρατα και ἄλλα ὑδρόβια ζῶα. Μ' αὐτὰ τὰ βαγονάκια οἱ ὑποχθόνιοι τὰ αἰχμαλωτίζουν και τὰ κατεβάζουν στὴ χώρα τους. Ὅταν φθάνουν εἶναι ἀνακατωμένα μὲ τὸν πετρωμένο σχεδὸν βούρκο, μὰ ἔχουν εἰδικὰ μηχανήματα πού ἀναλύουν τὸν βούρκο αὐτὸ και καθαρίζουν τὰ θηράματά τους. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔρχονται τὶς πιὸ πολλές φορές νεκρὰ γιατί τὰ κουβούκλια δὲν τὰ χωροῦν ὀλόκληρα και τὰ συλλαμβάνουν τεμαχισμένα. Τὰ τέρατα πού κατοικοῦν τὴν τρομερὴ κοιλάδα Ὀύρμπα εἶναι πολὺ μεγαλέσωμα κι' ἔτσι σπάνια νὰ βρεθῆ ἕνα εἶδος μὲ τόσο μικρὸν ὄγκο πού νὰ χωρέση μέσα στο «κλουβὶ-φάκα». Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἔδειξαν τόση ἔκπληξι οἱ ὑποχθόνιοι ἀντικρῦζοντας τοὺς ἀστροναῦτες μας πού ἦταν ζῶα ἐντελῶς ἄγνωστα γι' αὐτοὺς — ἔ-

τοι ὅπως τοὺς πρωτοαντίκρουσαν μετὰ τις περικεφαλαίες καὶ τὶς πανοπλίες — καὶ ἦταν καὶ ζωντανοί. Τὸ ψάρεμα αὐτὸ πού εἶχαν σοφιστεῖ οἱ «ὑποχθόνιοι» ἦταν πολὺ προσοδοφόρο γιὰ τὸ βασιλείο τους. Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο πού συλλάμβαναν τὰ θηράματά τους ἦταν μιὰ μηχανικὴ ἐπινόησις. Ἐνα ἔλασμα πού ἄρπαζε τὸ θῦμα, ἀπὸ κάποιο σημεῖο τοῦ σώματός του.

Τ Ο Τ Ε Ρ Α Σ Τ Ω Ν Ε Γ Κ Α Τ Ω Ν

ΟΛΟΙ ἔχουν μάθει πιά τὴ γλῶσσα τοῦ παράξενου αὐτοῦ κόσμου. Μιανώνοντας νὰ μιλοῦν καὶ νὰ καταλαβαίνουν τοὺς ὑποχθόνιους, ἔχουν μάθει καὶ τὴν ἱστορία τοῦ ἐφιαλτικοῦ Τέρατος πού σκορπίζει τὸν ὄλεθρο σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο βασίλειο.

Κανείς δὲν ξέρει τί εἶδους εἶναι τὸ τέρας αὐτό. Οἱ ἀπλοϊκοὶ ἄνθρωποι μετὰ τὰ λευκὰ πρόσωπα πιστεύουν πὼς πρόκειται γιὰ ἓνα κακὸ πνεῦμα πού κυβερνάει τὰ βάθη τοῦ Κένεμπ. Ὅπως δὴποτε ὁμῶς κι' αὐτοὶ πού πιστεύουν πὼς εἶναι ἓνα ἀληθινὸ τέρας μετὰ σάρκα καὶ μετὰ ὀστά κι'

αὐτοὶ πού πιστεύουν πὼς εἶναι Πνεῦμα, κανένας τους δὲν τὸ ἔχει ποτὲ ἀντικρῦσει. Δὲν ὑποψιάζονται κανὲν τὶς διαστάσεις του. Δὲν ξέρουν ἂν περπατᾷ πάνω σὲ πόδια, ἂν σέρνεται μετὰ τὴν κοιλιά σὰν δράκοντας, ἂν φτερουγίζει στὸν ἀέρα σὰν πουλί, μέσα στὶς στοῆς τοῦ σκοτεινοῦ βασιλείου. Ἐκεῖνο πού ξέρουν εἶναι πὼς εἶναι Τέρας! Ἡ καρδιά του εἶναι μαύρη σὰν τὴν αἰώνια νύχτα πού ἐπικρατεῖ λίγο πρὶν ἔξω ἀπὸ τὴν πέλι τους. Ἄπ' ὅπου περνάει εἶναι σὰν νὰ ἔχη περάσει ὁ ἴδιος ὁ θάνατος πάνω στὸ μαῦρο του ἄλογο. Καὶ ὄχι θάνατος φυσιολογικός, ἀλλὰ κολασμένος καὶ ἀνατριχιαστικός πού κλείνει μέσα του τὴ φρίκη τῆς ἀληθινῆς κολάσεως.

Τὸ φοβερὸ Τέρας τῶν Ἐγκάτων ἔχει τρομοκρατήσει ὅλον τὸν λαὸ τῶν ὑποχθόνιων τοῦ Κένεμπ. Ἄν δὲν τοὺς περίμενε σίγουρος θάνατος πάνω στὸ ἐξωτερικὸ τοῦ πλανήτη, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ εἶχαν κιόλας ἐγκαταλείψει τὰ ἔγκατα καὶ θὰ εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ. Μὰ δυστυχῶς τὸ μόνο πού μποροῦν νὰ κάνουν εἶναι νὰ μείνουν καὶ νὰ πεθάνουν ἓνας ἓνας, σιγ' ἄ-σιγά, ὅλοι τους!

Κι' ἀλήθεια... Ὅπου ὑπάρχουν ὑπόγεια περιβόλια ἢ χωράφια πού μετὰ τὸν καιρὸ τὰ δημιουργήσε ἢ ὑπομονὴ καὶ ἢ θέλησις τῶν πλασμάτων ἐκείνων, κανείς πιά δὲν τολμᾷ νὰ ζυγώση γιὰ νὰ σπεῖρη ἢ

«—Τὸ φανάρι του! ψελλίζει ἑ πράκτωρ τῆς "Εφ. Μπι" Ἀἰ καὶ κρύες ἰδρὼς κατακυλάει ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

νά θερύση. "Αν τὸ κάνη σίγουρα δὲν θὰ γυρίση πιά ζωντανὸς μέσα στὴν πόλι... Τὰ κόκκαλά του θὰ μείνουν γιὰ πάντα στὸ μέρος ποὺ θὰ πάη!

Ποιὸς εἶναι ὁ ἀγνωστος, δολοφόνος; Ποιὸς εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον σκοτώνει τὰ θύματά του; Κανείς δὲν τὸ ξέρει! Τὸ μόνο ποὺ ξέρουν ὅλοι εἶναι πὼς ὅποιος γιὰ ὅποιονδήποτε λόγο ἀπομακρυνθῆ λίγο ἀπὸ τὴν πόλι γρήγορα θὰ βρεθῆ ὁ σκελετός του στὸ μέρος ποὺ θάχη πάη! "Ὅχι τὸ πτώμα του! Μόνο τὰ κόκκαλά του, σὰν κάποιο καρκοδόρο τέρας νὰ τοῦ ἔχη φάει ὅλες τὶς σάρκες του μέχρι τὸ τελευταῖο νεῦρο... Τὴν τελευταία ἴνα! Μὰ ὅλοι λένε πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ πρόκειται πραγματικὰ γιὰ κάποιο τέρας. Ὅποιοδήποτε ζωντανὸ "ὄν δὲν θὰ μπορούσε ποτέ νὰ ἔτρωγε ὀλόκληρο τὸ σάρκινο μέρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ θύματος, χωρὶς νὰ ἀφήνῃ οὔτε ἓνα αἱμάτινο ἶχνος πουθενά...

Μὰ τότε, λοιπόν, περὶ τί νος πρόκειται;..

Ἡ ἀπάντησις τρομερὰ δύσκολη! Πεῖνα εἶχε ἀρχίσει νὰ δέρνη τούς ἀνθρώπους τῆς ὑποχθόνιας πολιτείας ἀπὸ καιρὸ, μιά καὶ δὲν τολμοῦσαν πιά νὰ βγοῦν στὰ τεχνητὰ περιβόλια τους νὰ φέρουν τροφές — γιὰτὶ ὀλόκληρη ἡ φυλὴ εἶναι μόνο χορτοφάγοι.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ τοῦ κόσμου τῶν ἐγκάτων λέγεται Χούν. Ἀπὸ καιρὸ ἔχει χάσει πιά κάθε ἐλπίδα πὼς θὰ μπορούσαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ νύχια

τοῦ Τέρατος. Μὰ τώρα ἡ παρουσία τῶν ἀστροναυτῶν μας καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Τάν καὶ τῆς Ρένας μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ ιδιότητα νὰ χάνωνται ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος καὶ νὰ βρίσκονται στὸ ἄλλο, τοῦ ἔδωσε καινούργια φτερά. Μὲ τὰ θερμότερα λόγια ἔχει παρακαλέσει τὴ συντροφιά τῶν ἀστροναυτῶν, νὰ βάλουν τὰ δυνατά τους νὰ τὸν ἀπαλλάξουν — αὐτὸν καὶ τὴν χώρα του — ἀπὸ τὸ τρομερὸ Τέρας.

Οἱ πέντε φίλοι εἶναι πολὺ πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθήσουν, μὰ πρέπει νὰ τὸ κάνουν ἔτσι ποὺ νὰ μὴ κινδυνεύσῃ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τους.

Ὁ Τάν, ποὺ ἔχει πάντα τὴν πρωτοβουλία, σ' αὐτὲς τὶς πεπτώσεις, ἀναλαμβάνει νὰ βρῆ ἓναν τρόπο.

—Γιὰ πέστε μου, ρωτᾷ τὸν Βασιλέα Χούν. Ἀφοῦ ἡ φυλὴ εἶναι χορτοφάγος, τί σὰς χρειάζονται τὰ τέρατα ποὺ συλλαμβάνετε μὲ τὸ «τρίλι;»

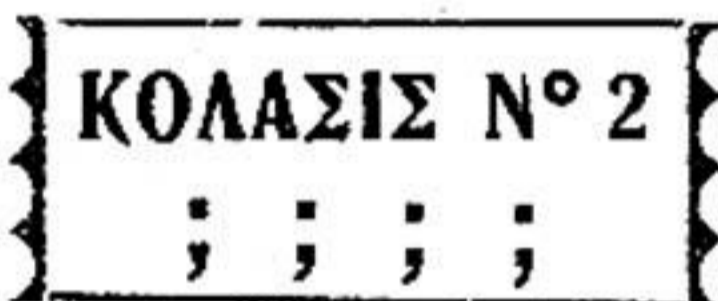
—Τὰ κάνωμε λίπασμα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Βασιλιάς. Εἶναι χρησιμώτατο ζωϊκὸ λίπασμα γιὰ τὰ σπαρτά μας. Διαφορετικὰ δὲν θὰ ἔφταναν

ούτε στη μέση απ' ό,τι μάς φτάνουν και ή φυλή μας θα πέθαινε από την πείνα.

—'Ωραία... μουρμουρίζει το υπερκόσμιο άγόρι μετά από μικρή σκέψη. Σε ποιο μέρος έχει εμφανισθῆ τελευταία το Τέρας και πριν πέρσον καιρό;

—Μιά μέρα πριν φτάσετε σεις, αποκρίνεται ο Χούν, παρουσιάστηκε σ' έτοῦτο το σημείο.

Δείχνει ένα σημείο με το δάχτυλό του πάνω στον χάρτη

που έχει ανοιγμένον μπροστά του.

—Δηλαδή δεν παρουσιάστηκε το Τέρας! συμπληρώνει. Βρέθηκαν άπλῶς οί σκελετοί τῶν ανθρώπων που έπεσαν θύματά του.

Ο Τάν άφοῦ παρατηρεῖ για λίγη ῶρα και με μεγάλη προσοχή εκείνον τόν χάρτη και ρωτάει διάφορα πράματα τόν Χούν για τὰ σύμβολα που είναι σημειωμένα σ' αυτόν και που εκείνος δεν μπορεί, βεβαία, νά τὰ ξέρη, απομένει στο τέλος σκεπτικός. "Υστερα ρωτάει πάλι:

—Μπορώ νά ξέρω όλα τὰ σημεία, στα όποια έχει παρουσιασθῆ ο τρομερός αυτός θάνατος μέχρι σήμερα και με την χρονολογική σειρά άκρι-

θῶς που παρουσιάστηκε;

—Δέν είναι καθόλου δύσκολο. Θα σάς τὸ σημειώσω πάνω στον ίδιο χάρτη με κόκκινες βούλες και με νούμερα.

Ο Τάν περιμένει υπομονητικά νά τελειώσουν αυτή τη δουλειά ο Χούν με τὸ έπιτελείο του. Μετά από μια ῶρα έχει στα χέρια του τόν χάρτη με όλα τὰ σημεία όπου βρέθηκαν σκελετοί, από την πρώτη φορά που παρουσιάστηκε ο φοβερός αυτός θάνατος, μέχρι την προηγούμενη μέρα που παρουσιάστηκαν οί τελευταίοι.

Τὸ υπερκόσμιο άγόρι μελετά με μεγάλη προσοχή τόν χάρτη αυτόν. Στην άρχή τὰ άνασηκωμένα φρύδια του έχουν σουφρώσει, μά σιγά - σιγά ή έκφρασίς του γίνεται πιο χαρούμενη για νά καταλήξη στο τέλος θριαμβευτική. Τὰ μάτια του λάμπουν και πετάγεται ὄρθιος.

Ο Τζόε, ή Ντάϊνα, ή Ρένα και πολύ περισσότερο ο μαῦρος διαβολάκος, ο Τζίπσυ, που τόν παρακολουθοῦν, δενμποροῦν νά καταλάβουν γιατί είναι τόσο χαρούμενος. Εκείνοι δεν βλέπουν τίποτε άλλο από μαῦρες γραμμές και κόκκινες βούλες μέσα στον χάρτη που κρατάει ο Τάν στα χέρια του. Για τὸ υπερκόσμιο άγόρι, ὅμως, ὄλ' αυτά τὰ πράματα έχουν νόημα. Από τόν Χούν έχει μάθει νά διαβάξη τὰ νούμερα που μεταχειρίζονται οί υποχθόνιοι άνθρωποι του Κένεμπ. "Ετσι

μπορεί και παρακολουθεί την πορεία του τρομερού τέρατος που σέρνεται κάτω σ' εκείνα τὰ βάθη σκορπώντας τον όλεθρο και τὴ φρίκη τοῦ θανάτου.

—Κατάλαβες τίποτε; ρωτᾷ ὁ Τζόε ἀνυπόμονα τὸν νεαρό φίλο του.

Ὁ Τάν τοῦ δείχνει, πάνω στὸν χάρτη μὲ τὸ δάχτυλό του.

— Ἐδῶ κυττᾶξε, κύριε Μάρτιν: Τὰ σημεῖα τῶν θανάτων ἀκολουθοῦν μιὰ ἐλλειψοειδῆ τροχιά. Τὸ τέρας αὐτὸ ποὺ σκορπίζει στὸ διάβα του ἀνθρώπινους σκελετούς, δὲν κάνει ἐπιθέσεις ὅπως ἓνα κοινό ζῶο, ὅπου βρεῖ θύματα! Καταβροχθίζει μόνο ἐκείνους ποὺ θὰ βρεθοῦν μοιραῖα στὸ δρόμο του!

—Δὲν πολυκαταλαβαίνω! μουρμουρίζει ὁ Τζόε κυττάζοντας ἀμήχανα μέσα στὸν χάρτη ποὺ τοῦ δείχνει τὸ ἀγόρι. Δὲν μπορῶ νὰ ἀντιληφθῶ τὴν ἐλλειψοειδῆ του πορεία...

Ὁ Τάν παίρνει ἓνα μολύβι.

—Προσέξτε! λέει πάλι. Θὰ ἐνώσω τὶς κόκκινες βούλες τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη σύμφωνα μὲ τὴ χρονολογικὴ τους σειρά. Τότε θὰ ἀντιληφθῆτε τὴν πορεία τοῦ τέρατος ὅπως σὰς τὴν λέω.

Χωρὶς νὰ καθυστερήσῃ περισσότερο ἀρχίζει νὰ τραβᾷ μικρὲς εὐθείες πάνω στὸν χάρτη, ἀπὸ τὴ μιὰ κόκκινη βούλα στὴν ἄλλη. Ὅταν, ὅμως,

ἔχει τελειώσει καὶ ἔχει ἐνώσει πιά ὅλες τὶς βούλες, τότε οἱ εὐθείες ἐκεῖνες ἔχουν πιά σχηματίσει ἡμικύκλιο πάνω στὸ χαρτί.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ πορεία τοῦ τέρατος! λέει ὁ Τάν μὲ βεβαιότητα. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ προχωρεῖ, μποροῦμε νὰ καθωρίσωμε ἀπὸ τώρα τὰ μέρη καὶ νὰ τοῦ στήσωμε ἐνέδρα ἀπ' ὅπου θὰ περάσῃ ἀκόμα στὸ διάβα του!

Ὁ Τζόε καὶ οἱ ὑπόλοιποι τρεῖς ἀστροναῦτες κυττᾶζουν μὲ τρομερὸ θαυμασμὸ τὸν Τάν. Ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν καταλάβει ἀκόμα καλὰ περὶ τίνος πρόκειται καὶ αὐτὸς λέει πὼς ξέρεي κιόλας ἀπὸ ποῦ πρόκειται νὰ περάσῃ τὸ τρομερὸ τέρας ποὺ ἀπειλεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ ἐκείνη τὴ φυλὴ τῶν ἐγκάτων.

Ἡ ἐκπληξὶς τους, ὅμως, δὲν σταματᾷ μέχρι ἐκεῖ.

—Καὶ δὲν ξέρομε μόνο ἀπὸ ποῦ θὰ περάσῃ, συνεχίζει μὲ τὸν θρίαμβο νὰ λάμπῃ μέσα στὰ μάτια του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ποιά ὥρα πρέπει νὰ τὸ περιμένωμε!

—Διάβολε! ξεφωνίζει ὁ Τζόε μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια. Δὲν εἶναι δυνατόν!

—Καὶ ὅμως εἶναι! Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ἔχομε τὶς ἡμερομηνίες ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κόκκινες αὐτὲς βουλίσσες ποὺ εἶναι σημειωμένες στὸν χάρτη. Ἐπομένως ξέρομε τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία τὸ Τέρας σέρνεται στὰ ὑποχθόνια! Καὶ ἂν ἐξε-

τάσετε με προσοχή τις έμφανίσεις του, θα δήτε πώς υπάρχει σταθερότης στην ταχύτητά του... 'Αλλά τώρα θα δήτε καλύτερα που θέλω να καταλήξω.

Το υπερκόσμιο άγορι παίρνει το μολύβι του και συνεχίζει να τραβά τις ημικυκλικές του γραμμές σε συνέχεια με τις πρώτες και ξεκινώντας από το σημείο που για τελευταία φορά έχει εμφανισθή το Τέρας.

—Αυτή που σημειώνω τώρα είναι η πορεία που αναγκαστικά θ' ακολουθήση απ' εδώ κι εμπρός, λέει ο Τάν. Πάνω σ' αυτή την πορεία, πρέπει να βρούμε το πιο κατάλληλο σημείο για να κάνωμε την επίθεσί μας!

Και ενώ οι φίλοι του δεν παύουν να τον κυττάζουν με άπεραντο θαυμασμό και χωρίς να καταλαβαίνουν και πολλά πράματα, εκείνος εξετάζει τον χάρτη να βρῆ το σημείο που θα δώσουν τη μάχη με το έφιαλτικό και άόρατο Τέρας τών εγκάτων..

Η ΕΝΕΔΡΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ του Τάν, ακουμπάει σ' ένα ώρισμένο σημείο του χάρτη όπου είναι σημειωμένο μ' έναν παχύ κύκλο.

—Τί συμβολίζει αυτός ο κύκλος; ρωτά τον Χούν που παρακολουθεί με συγκίνηση το έργο του υπερκόσμιου άγορι-

οῦ, που του έχει εξηγήσει τας προόδους του.

—Είναι επικίνδυνη περιοχή για μᾶς, λέει ο βασιλάς τών υποχθονίων. Δεν πλησιάζομε γιατί η άτμόσφαιρα είναι πολύ ξερή. Ο άτμοσφαιρικός αέρας κατεβαίνει ως εκεί κάτω από έναν κρατήρα ήφαιστείου.

—'Ηφαιστείο ! λέει ο Τάν με χαρά. Είναι ό,τι μᾶς χρειάζεται, λοιπόν! Εκεί θα χτυ-

«—Πάει αυτός Μάσα Τέρας! ξεφωνίζει ο Τζίπου ξέφρενα».

πήσωμε τὸ τέρας καὶ ἐλπίζω νὰ μὴν ξαναενοχλήση πιά κανέναν! Ὁ δρόμος του περνάει ἀπ' αὐτὸ τὸ ἠφαιστεῖο σὲ δώδεκα ὄρες ἀπ' αὐτὴ τὴ σιγμὴ. Πρέπει νὰ βιαστοῦμε....

Οἱ ὀδηγίες του ἐκτελοῦνται τυφλὰ ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός. Οὐτε καν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ ἐρωτήσεις. Ὁ Χοὺν καὶ οἱ γήϊνοι σύντροφοὶ τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοριοῦ κάνουν ὅ,τι λέει μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία καὶ βιασύνη. Οἱ πέντε ἀστροναῦτες ἐτοιμάζονται γιὰ πορεία. Παίρνουν κάτι περίεργα πιστόλια ποὺ τοὺς προσφέρει ὁ Χοὺν, μὰ ὁ Τὰν ξέρει πὼς αὐτὰ δὲν πρόκειται νὰ τοὺς χρειαστοῦν. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοὺς χρησιμεύσει γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸ ὑποχθόνιο τέρας εἶναι μιὰ τρομακτικὴ ἐκρηκτικὴ ὕλη ποὺ ζητοῦν ἀπὸ τὸν βασιλιά τοῦ ὑποχθόνιου λαοῦ. Γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κουβαλήσουν μαζί τους μεγάλη ποσότητα ἀπ' αὐτό, φορτώνονται καὶ οἱ πέντε ἀπὸ δυὸ μεγάλες φιάλες, ποὺ τίς κρεμοῦν στὴν πλάτη τους μὲ δυνατὰ λουριά. Ὁ Τὰν παίρνει καὶ ἓνα μηχανήμα ποὺ θὰ δώσῃ τὴν ἀνάφλεξι μὲ καλώδιο, γιὰτὶ οἱ ἀστροναῦτες πρέπει νὰ βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐκρήξεως. Ὕστερα ξεκινοῦν.

Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Χοὺν ποὺ γνωρίζει τὰ περάσματα τοῦ ὑπόγειου βασιλείου πηγαίνει μπροστὰ μαζί μὲ τὸν Τὰν ποὺ κρατᾶει στὰ χέρια του τὸν χάρτη. Πρέπει νὰ

προσέξουν νὰ μὴν πέσουν στὸ δρόμο τοῦ Τέρατος πρὶν φτάσουν στὸν προορισμό τους γιὰτὶ τότε εἶναι χαμένοι. Ἡ ἀπόστασις, ὅμως, εἶναι μεγάλη καὶ ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦν δύσκολος. Ὁ Τὰν ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀνησυχῇ μήπως δὲν προλάβουν νὰ εἶναι ἐγκαίρως ἐκεῖ ποὺ πρέπει.

—Γρήγορα! λέει συνεχῶς παροτρύνοντας τοὺς συντρόφους του νὰ βιαστοῦν. Πιο γρήγορα!

Θὰ ἤθελε νὰ πήγαινε μόνο αὐτὸς μὲ τὴ Ρένα μπροστὰ, μὲ τὸν γνωστὸ, μαγικὸ τους τρόπο, νὰ τοποθετήσουν τὴ δυναμίτιδα καὶ ὕστερα νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ ἠφαιστείου καὶ νὰ πυροδοτήσουν τὴν ἔκρηξι στὴν ὠρισμένη ὥρα. Δυστυχῶς ὅμως, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, γιὰτὶ οὔτε ὁ Τὰν οὔτε ἡ Ρένα ξέρουν πὼς εἶναι τὸ μέρος στὰ ἔγκατα τοῦ κρατῆρα καὶ δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ὑλοποιηθοῦν. Ἔτσι ἀναγκαστικὰ περπατοῦν μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, βιάζοντάς τους μόνο νὰ κάνουν γρήγορα.

Μ' ὅλη, ὅμως, τὴ βιασύνη μὲ τὴν ὁποία γίνεται ἡ πιὸ καταπληκτικὴ πορεία ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ βάλουν στὸν νοῦ τους οἱ ἀστροναῦτες μας πρὶν φτάσουν σ' αὐτὸν τὸν ἀπίθανο κόσμο, δὲν χάνουν τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάζουν τὰ μέρη ποὺ περνοῦν.

Τὸ αἰώνιο σκοτάδι τοὺς καλωσορίζει ἀπὸ παντοῦ στὸ διάβα τους. Τὰ δυνατὰ ἀτομικά

φανάρια τους φέγγουν ως ένα ώρισμένο σημείο κι' από κεῖ καὶ ὕστερα ἀπλώνεται ἡ μυστηριώδης καὶ τρομαχτικὴ Ἀτέλειωτη Νύχτα τῶν Ἐγκάτων. Πελώριοι σταλακτίτες καὶ σταλαγμίτες σὰν κορμοὶ δέντρων γεμίζουν τὸ διάστημα γύρω τους. Στὸ δυνατὸ φῶς τῶν φαναριῶν τους, ὁμως, παύουν νὰ μοιάζουν με κορμούς τὰ πετρώματα αὐτὰ ποὺ ἔχουν σχηματισθεῖ με τὸ πέρασμα τῶν χιλιετηρίδων ἀπὸ τὶς σταλαγματιές τῆς ὕγρασας. Ἀστραποβολοῦν φανταχτερὰ καὶ λές πὼς βρίσκονται μπροστῶ σὲ μυθικοὺς πολυέλαιους φανταστικῶν ναῶν, ποὺ δοξάζουν τὴ Δόξα τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς Δημιουργίας.

Οἱ γῆινοὶ ἀστροναῦτες κοντεύουν νὰ ξεχάσουν τὴν ἀποστολή τους καὶ τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον βρίσκονται ἐδῶ μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ πλανήτη αὐτοῦ. Ὁ θαυμασμὸς τους εἶναι τόσοσ ποὺ κάθε στιγμή ξεσποῦν σὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγές καὶ ἐπιφωνήματα, ὅταν μιὰ νέα ὑποβλητικὴ στοὰ γεμάτη με μεγαλοπρέπεια καὶ ἀστραποβολήματα σταλακτιτῶν παρουσιάζεται μπροστὰ τους.

Ὁ Τάν, ὁμως, εἶναι ὁ μόνος ποὺ δὲν παρασύρεται ἀπὸ τὸν θαυμασμὸ του. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ξέρει πολὺ καλά πόσο φοβερὸς εἶναι ὁ κίνδυνος ποὺ θὰ τοὺς ἀπειλήσῃ καὶ λίγο ἂν ξεστρατίσουν ἀπὸ τὴν πορεία τους καὶ πέ-

σουν μέσα στὴν πορεία τοῦ τρομεροῦ Τέρατος. Μὲ τὸν χάρτη πάντοτε στὸ χέρι, βαδίζει ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ὑπολογίζοντας τὴν κάθε στιγμή ποὺ βρίσκεται ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ Τέρας καὶ προσέχοντας νὰ βρίσκονται αὐτοὶ ὅσο γίνεται πιὸ μακριὰ του. Καὶ ὅλο τὰ χεῖλια του ἀνοίγουν γιὰ νὰ ψιθυρίσουν αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις:

—Πιὸ γρήγορα! Πιὸ γρήγορα!

ΟΤΑΝ φτάνουν στὸν κρατῆρα, ἔχουν περάσει πιά οἱ δέκα ἀπὸ τὶς δώδεκα ὥρες ποὺ ἔχει πεῖ ὁ Τάν ὅτι ἀπομένουν γιὰ νὰ περάσῃ τὸ Τέ-

ρας τῶν Ἐγκάτων ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος.

Ξαφνικὰ ὁ ὁδηγὸς τους σταματᾷ. Ἐνα παράξενο βογγητὸ σὰν ἀναφυλλητὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του. Περπατᾷ με δυσκολία. Οἱ ἀστροναῦτες θυμοῦνται πὼς ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ περισσότερο μαζί τους. Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας ἔχει ἀρχίσει νὰ μὴν εἶναι πιά τόσο ὑγρὸς καὶ μιὰ ἀπαλότατη ἀνταύγεια ἔρχεται ἀπὸ μπροστὰ στὸ βάθος ὅπου εἶναι ἡ σπηλιὰ τοῦ κρατῆρα.

—Δὲν με χρειάζεστε ἄλλο! λέει στοὺς ἀστροναῦτες με

τὴν ἀπαλὴ καὶ ἀσθενικὴ φωνή του, ποὺ εἶναι σὰν τὸ θρόισμα ἀνέμου στὰ φύλλα, ὅπως εἶναι ἡ φωνὴ ὄλων ἐκείνων τῶν ὑποχθονίων πλασμάτων.

—Ὁ κρατῆρας εἶναι ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἔρχεται τὸ φῶς. Ἐγὼ θὰ γυρίσω πίσω....

Ὁ Τάν τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι ἀνήσυχος.

—Δὲν μπορεῖς νὰ γυρίσης! τοῦ λέει ἐπιποικτικά. Τώρα

μακρυνθῆς ἀπὸ τὴν ἔκρηξι. Ἔτσι δὲν θὰ πέσης στὸν δρόμο τοῦ Τέρατος καὶ μετὰ τὴν ἔκρηξι ποὺ τὸ τελευταῖο αὐτὸ θάνατι πιά νεκρό, μπορεῖς νὰ ἐπιστρέψης. Ὑπάρχει δρόμος νὰ φτάσης μακριὰ ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι ποὺ σοῦ δείχνω;

—Ὑπάρχει.

—Ὡραία! Τότε ξεκίνα.

—Καλὴ τύχη! λέει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χλωμὸ πρόσω-

ΚΟΛΑΣΙΣ Ν° 2;

τὸ Τέρας θὰ βρῖσκεται πιά κοντά! Θὰ περάσης ἀπὸ τὸν δρόμο του καὶ θὰ χαθῆς!

—Γιὰ νάρθω ὡς ἐδῶ θὰ πῆ πῶς ἔχω ἀποφασίσει τὴ ζωὴ μου! λέει ὁ δύστηχος. Καὶ νὰ μείνω ἐδῶ, τί ἔχω νὰ κερδίσω; Πάλι δὲν θάρθῃ τὸ τέρας νὰ μὲ βρῆ; Δὲν μὲ νοιάζει! Φτάνει ὁ θάνατός μου νὰ δώσῃ τὴ ζωὴ στὸ λαό μας!

Οἱ ἀστροναῦτες νοιώθουν ἕναν κῆμπο στὸ λαιμὸ τους μπροστὰ στὴ γενναιότητα τοῦ ὁδηγοῦ τους καὶ τὴ θυσία ποὺ εἶναι πρόθυμος νὰ κάνῃ γιὰ τὸν κόσμο του. Ὁ Τάν τοῦ δείχνει στὸν χάρτη.

—Ἀκουσε: λέει τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι βιαστικά. Θὰ προχωρήσης μέχρι αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐδῶ, δεξιὰ ἀπὸ τὸν κρατῆρα. Θὰ προχωρήσης ὅσο πιὸ βαθειὰ μπορεῖς σὲ διάστημα δυὸ ὥρων, ὥστε νὰ ἀπο-

πο καὶ μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι χάνεται στὰ σκοτάδια.

Σὲ λίγο δὲν διακρίνεται παρὰ μόνο ἕνα φωτάκι ἀμυδρότατο, στὸ βάθος τῆς ἀπεραντης ὑπόγειας στοᾶς, ποὺ κάνει τοὺς «σταλακτίτες—πολυελαίους» νὰ ἀχνοφέγγουν.

—Ἄς ξεκινήσωμε! λέει τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, ὁ Τάν, στοὺς συντρόφους του. Ὁ καιρὸς ποὺ περνάει εἶναι πολὺτιμος.

Χωρὶς λέξι οἱ τέσσερις φίλοι του τὸν ἀκολουθοῦν. Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν στὸ βάθος τοῦ πελώριου κρατῆρα τοῦ Κένεμπ.

Ὅσο κι' ἂν τὸ φῶς τῶν ἀτομικῶν φαναριῶν τους εἶναι δυνατὰ, ἐκεῖνο τοῦ ἡλίου ποὺ πέφτει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν καταγάλανο οὐρανό, τοὺς κάνει νὰ κλείσουν τὰ μάτια θαμπωμένοι γιὰ μερικὰ λεπτὰ τῆς

ώρας. Τὸ θέαμα τοῦ κρατῆρα ἀπὸ τὰ ἔγκατά του πρὸς τὰ ὕψη εἶναι μεγαλόπρεπο. Οἱ ξεραμίνες λάβες, ὀλόκληρα στρώματα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, σχηματίζουν πολυχρωμα αὐλάκια πού φουσκώνουν σὰν φλέβες σφιγμένου χεριοῦ.

—Γρήγορα! λέει πάλι ὁ Τάν πού ἀπὸ τὸν νοῦ του τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ξεκολλήσῃ τὸ ὑποχθόνιο τέρας πού ἀπειλεῖ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἕναν ὀλόκληρο λαό.

—Γρήγορα νὰ τοποθετήσωμε τις ἐκρηκτικὲς ὕλες.

Ὅλοι μαζί πέφτουν μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Οἱ φιάλες πού ἔχουν στὴ ράχη τους ἀδειάζουν μέσα σὲ λίγες στιγμές. Σκάθουν τὸ βράχο σ' ἕνα σημεῖο πού ὑπῆρχε κι' ἀπὸ πρῖν κάποια σχισμάδα καὶ τοποθετοῦν μέσα στὴ λακκούβα πού σχηματίζεται τις ἐκρηκτικὲς ὕλες. Ὑστερα τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι συνδέει τὸ ἠλεκτρικὸ καλώδιο πού θὰ δώσῃ τὴν ἀνάφλεξη.

Εἶναι ἔτοιμοι πῶς γιὰ νὰ ξεκινήσουν. Κρατώντας τὸ καλώδιο πού ἔχουν περασμένη στὴ μέση τους ἀπὸ μιὰ κουλούρα, προχωροῦν πρὸς τὸ κέντρον τοῦ πεθαμένου κρατῆρα.

Ξαφνικὰ ὁ Τζόε σταματᾷ καὶ κυττάζει γύρω του. Τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει.

—Νομίζω πὼς παγιδευτήκαμε! μουρμουρίζει.

Ὁ Τάν τὸν κυττάζει ἀνήσυχος:

—Τί συμβαίνει;

—Δὲν ὑπάρχει ἀπὸ πουθενά πέρασμα γιὰ νὰ ἀνεβοῦμε στὴν κορφή τοῦ κρατῆρα! λέει ὁ Τζόε μὲ στενοχώρια κυττάζοντας τοὺς τοίχους τοῦ κρατῆρα πού ὑψώνονται κατακόρυφα πρὸς τὸν οὐρανό.

Ὁ Τάν ἀναπνέει μὲ κάποια ἀνακούφισι:

—Αὐτὸ θὰ διορθωθῇ! λέει μὲ πίστη. Ὁμολογῶ πῶς μὲ τρο-

«Ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλώνουν στὰ τοιχώματα τοῦ κρατῆρα».

μάξατε, κύριε Μάρτιν! Είναι εύκολο σ' έμένα και στη Ρένα να βρεθούμε εκεί πάνω στην κορφή τῶν τοιχωμάτων του κρατήρα και να σ' ας πετάξωμε μιὰ κουλούρα καλώδιο γιὰ να ανεβήτε κι' έσεεις!

‘Ο Τζόε χτυπᾶ τὸ κούτελό του με τὴν παλάμη του χεριού του.

—“Έχεις δίκιο, αγόρι μου! φωνάζει γελώντας. Έννοῶ να ξεχνᾶω πῶς μαζί μ' έσ' ας τοὺς δυό, ὅλοι λίγο ὡς πολὺ ἔχουμε τὰ μέσα με τὶς ὑπεράνθρωπες ικανότητές σας, μιὰ και εἴμαστε φίλοι!

“Όλα γίνονται ὅπως τὰ εἶπε ὁ Τάν. Μέσα σὲ λίγη ὥρα και οἱ πέντε ἀστροναῦτες ἔχουν ξεπεράσει τὰ κατακόρυφα τοιχώματα του κρατήρα και ἔχουν βγει σὴν ἐπιφάνεια του Κένεμπ, πάνω στο βουνό του ἠφαιστείου.

—Και τώρα γρήγορα! εἶναι και πάλι ἡ πρώτη κουβέντα του Τάν μόλις πατοῦν τὰ πόδια τους στον φλοιό του πλανήτη. Δέν ἔχομε παραπάνω ἀπὸ μισή ὥρα σὴν διάθεσί μας και εἶναι ἐλάχιστη γιὰ να ἀπομακρυνθούμε ὅσο πρέπει ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος. Οἱ ἐκρηκτικὲς ὕλες που μ' ας ἔδωσαν οἱ ἄνθρωποι του Χούν εἶναι ἰσχυρές. Ἡ ἔκρηξις θὰ εἶναι τρομακτικὴ. Θὰ κινδυνεύωμε ἀκόμα και σὲ ἀπόστασι χιλιομέτρων!

Τις λόγια εἶναι περιττά. Ἀφήνοντας πίσω τους να σέρνεται σὴν γῆ σαν φίδι τὸ ἠλεκτρικὸ καλώδιο, τὸ βάζουν

σὴν τρεχάλα με ὄση ταχύτητα μποροῦν να ἀναπτύξουν τὰ πόδια τους. Τὰ λεπτιχ κυλοῦν γεμάτα ἀγωνία. ‘Ο Τάν και ὁ Τζόε κάθε τόσο κυττάζουν τὸ ρολοῖ που ἔχουν στὰ χέρια τους.

Κατεβαίνουν ὅλο τὸ βουνό μέχρι τοὺς πρόποδες του και περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ μεγάλη και ἀγρια ζώνη τρομερῶν βράχων, βγαίνουν σὲ μιὰ ἀπέραντη κοιλάδα που ὁ φλοιός της εἶναι ὅλος στρωμένος με ποτάμια ξεραμένης λάθας. Τὴν περνοῦν τρέχοντας και φτάνουν ὡς τὸ ἀπέναντι βουνό που ἡ φοβερὴ πλαιγιά του ὀρθώνεται σχεδόν κατακόρυφα. Γιὰ μὴ σκαρφαλώσουν θὰ χρειασθῆ πολλὴ ὥρα γι' αὐτὸ οἱ ἀστροναῦτες μεταχειρίζονται πάλι τὴν ἴδια μέθοδο που ἔχουν μεταχειριστεῖ και γιὰ να βγοῦν μέσα ἀπὸ τὸν πεθανένο κρατήρα. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τάν με τὴ Ρένα βρίσκονται σὴν κορυφή του βουνοῦ και ρίχνουν στοὺς ἄλλους που εἶναι ἀπὸ κάτω τὸν τελευταῖο ρόλο καλωδίου. ‘Ο Τζόε κάνει τὴν ἔνωση με τὸ σύρμα που κρατᾶει στὰ χέρια του.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ Ντάινα με τὸν Τζίπсу ἔχουν μείνει λίγο πίσω, μὴ μπορώντας να ἀκολουθήσουν τοὺς ἄλλους στο δύσπο τρέξιμο που κάνουν. “Όση ὥρα ὁ Τζόε κάνει τὴν ἔνωση του καλωδίου ἔχουν πλησιάσει ἀρκετά, μὰ δέν μένει πιά ἄλλος καιρός. Περνάει κι ὅλας τὸ τελευταῖο λεπτό που

συμπληρώνει ἀκριβῶς δώδεκα ὄρες. Ὁ Τάν διστάζει μ' ὄλο πού ξέρει πῶς τὸ Τέρας τῶν Ἐγκάτων θὰ θρίσκει τῶρα στὸν κρατῆρα. Ἀνησυχεῖ γιὰ τοὺς φίλους του πού βρίσκονται ἀκόμα κάτω στὴν κοιλάδα. Ἡ ἔκρηξις θάναϊ τόσο δυνατὴ πού μπορεῖ νὰ κινδυνεύουν ἀκόμα κι' ἐκεῖ. Ὡστόσο ὁ Τζόε Μάρτιν πού κυττάζει κι' αὐτὸς τὸ δικό του ρολόϊ καὶ βλέπει πῶς ἡ ὥρα ἔχει τελειώσει, τοῦ φωνάζει ἀπὸ κάτω:

— Ἐμπρός! Μὴ διστάζης!

— Ἐμπρός! τοῦ λέει καὶ ἡ ἡρωϊκὴ Ἑλληνοπούλα πού στέκει στὸ πλάϊ του. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνης ἔστω κι' ἂν βάλῃ τοὺς φίλους μας σὲ κίνδυνο. Ἄν ἦσουν ἐκεῖ κάτω θάθελες νὰ ἀποτύχη ἡ δουλειά καὶ νὰ ἀφήσωμε αὐτὸ τὸ τέρας νὰ σκορπάῃ τὴ φρίκη του γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύσῃ ἀπὸ τὴν ἔκρηξι; Ἐμπρός! Μὴ διστάζης!

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι τὴν κυττάζει στὰ μάτια καὶ μετὰ γονατίζει πάνω ἀπὸ τὸ πυροδοτικὸ μηχανήμα πού ἔχει ἐγκαταστήσει μπροστὰ στὰ πόδια του. Πιάνει τὰ δύο του χέρια καὶ κυττάζει μιὰ τελευταία φορὰ στὴν κοιλάδα πού εἶναι οἱ φίλοι του καὶ ἄλλῃ μιὰ ἀπέναντι στὸ βουνὸ τοῦ κρατῆρα, σὰν νὰ θέλῃ νὰ μετρήσῃ τὴν ἀπόστασι καὶ τὸν κίνδυνο πού διατρέχουν οἱ τρεῖς ἀστροναῦτες πού βρίσκονται ἀκόμα κάτω. Ὑστερα μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ κί-

νησι κατεβάζει τὸ μοχλό.

Μιὰ ἔκρηξις ἐφιαλτικὴ δονεῖ τὸν ἀέρα. Θαρρεῖς πῶς τὸ πεθαμένο ἠφαιστεῖο ξύπνησε ἀπὸ τὸν προαιώνιο λήθαργὸ τοῦ ξαφνικὰ καὶ πετάγεται ἔτσι μεσοῦρανα ἀνάμεσα σ' ἕναν ὠκεανὸ ἀπὸ λάβες καὶ φλόγες. Μιὰ τρομακτικὴ στήλη φωτιᾶς ἀνυψώνεται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα πρὸς τὸν οὐρανὸ. (*) Ἕνα πελώριο σύννεφο καπνῶν τὴν στεφανώνει στὴν κορυφὴ τῆς μὲ μιὰ ἀφάνταστη, ἄγρια μεγαλοπρέπεια. Τὸ ἔδαφος τρέμει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀστροναυτῶν σὰν νὰ γίνεται σεισμὸς. Τεράστιες πέτρες κατακυλοῦν ἀπὸ τὶς πλαγιὰς τῶν βουνῶν παῦ ἔχουν ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴ φοβερὴ δόνησι. Σχισμὲς ἀνοίγουν πάνω στὸν φλοιὸ τοῦ Κένειμπ καὶ τὰ βράχια πέρα στὸ βάθος στοὺς πρόποδες τοῦ κρατῆρα, μετατοπίζονται.

Οἱ ἀστροναῦτες παρακολουθοῦν μαγεμένοι τὸ θέαμα πού ἔχει ἕνα ἄγριο μεγαλεῖο. Ὡστόσο κανεὶς δὲν παθαίνει τίποτα ἀπὸ αὐτοῦς. Ὁ Τζίπυ πού στὴν ἀρχὴ χάνει τὴν ἰσορροπία του ἀπὸ τὸ τράνταγμα καὶ πέφτει ἀνάσκελα, σηκώνεται ἀμέσως ἀπάνω καὶ ἀρχίζει νὰ ζητωκραυγάζῃ μὲ ἐνθουσιασμό. Ὁ Τάν μὲ τὴ Ρένα κατεβαίνουν μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ πῶστο τους καὶ βρίσκονται πάλι ἀνάμεσα στοὺς συντρόφους τους.

*) Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου.

ΚΟΛΑΣΙΣ N° 2!

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΑΝΑΓΝΩ-
ΣΜΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ Α-
ΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥ-
ΧΟΣ. ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ
ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ Ὑ-

ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ
ΠΟΥ ΘΑ ΧΑΛΑΣΗ
ΚΟΣΜΟ!

ΤΡΕΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΕΥΧΟΣ!

ΣΥΣΤΗΣΑΤΕ ΣΤΟΥΣ
ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ ΝΑ ΠΑ-
ΡΟΥΝ ΤΟΝ «ΤΑΝ» ΑΠΟ
ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥ-
ΘΗΣΟΥΝ ΑΥΤΟ ΤΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ!

ΚΟΛΑΣΙΣ N° 2!

—Πάει αυτός, Μάσα Τέρας! στριγγλίζει ο Τζίπου ξέφρενα. Κήκες! Πλάνταξες! "Εσκιασες!

—Πραγματικά, συμφωνεί και ο Τζόε Μάρτιν με τον άραπάκο, αν το τέρας αυτό βρισκόταν σ' εκείνο το σημείο του κρατήρα ή έστω και κάπου κοντ' σ' αυτόν, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι δεν μπορεί να γλύτωσε.

Ο Τάν τον κυττάζει περιεργα. Στο πρόσωπό του δεν λάμπει ο θρίαμβος όπως θα περίμεναν όλοι. Είναι σκεπτικός.

—Το Τέρας βρισκόταν όπως δήποτε εκεί! μουρμουρίζει. Μέσα στον κρατήρα την ώρα της έκρήξεως! Μά εκείνο που δεν είναι απολύτως σίγουρο είναι αν πέθανε απ' αυτήν!

—Διάβολε! φωνάζει ο Τζόε με γουρλωμένα μάτια. Δεν φαντάζομαι να πιστεύης πως μπορεί να γλύτωσε μέσα απ' αυτόν τον χαλασμό!

—Δεν ξέρω... δεν ξέρω... μουρμουρίζει το υπερκόσμιο άγόρι με τον ίδιο πάντοτε παράξενο τρόπο. Πάμε ως εκεί και θά δοῦμε...

Ξεκινούν. Ο Τζόε που περπατάει δίπλα στο άγόρι με τις χίλιες ικανότητες, λέει:

Θάχη διαμελισθή! Θάχη έξαερωθή με μι'ά τέτοια τρομερή έκρηξι, ό,τι κι' αν ήταν κι' όσο κι' αν ήταν το μέγεθός του! "Εμοιαζε με θόμβρα ούρανίου!

—Θά δοῦμε!... αποκρίνεται

τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι. Θὰ δοῦμε...

ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ με ταχύ βῆμα. "Όταν φτάνουν στὸ χεῖλος τοῦ κρατήρα, ἡ φωτιά ἔχει σβύσει πιά τελείως στὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ. Μὲ τὸ καλώδιο ποὺ ἔχουν μαζέψει ἀπὸ τὸν δρόμο ὁ Τζόε, ἡ Ντάϊνα καὶ ὁ μικρὸς Τζίψυ κατεβαίνουν πάλι στὰ ἔγκατα ποὺ καπνίζουν ἀκόμα καὶ ἀναδίνουν τραμερὴ ζέστη, μ' ὄλο ποὺ ἡ φωτιά ἔχει σβύσει. Σὰν νὰ βρίσκονται μέσα σὲ ἕνα ἀναμένο καμίνι.

Ὁ Τάν με τὴ Ρένα βρίσκονται κι' αὐτοὶ στὸ πλάϊ τους. Χώνονται στὴ στοὰ ποὺ ὀδηγεῖ στὸ βασίλειο τοῦ Χούν, μὰ δὲν παίρνουν τὸ δρόμο πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Τάν με τὸν χάρτη πάντα στὰ χέρια μπαίνει ὀδηγὸς καὶ κατευθύνονται δεξιά, πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔχει ὑποδείξει στὸν ὀδηγό τους νὰ κατευθυνθῆ.

—Θὰ πρέπη ν'ἀρχεται καὶ νά'ναι πιά κοντά, λέει ὁ Τζόε ὅταν ὁ νεαρὸς φίλος του τοῦ ἐξηγεῖ γιατί πηγαίνουν σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι.

—Ναί, θὰ πρέπη, λέει ὁ Τάν.

Τὸ ὕφος τοῦ ἀγοριοῦ εἶναι πάντα παράξενο καὶ γεμίζει ἀνησυχίες τοὺς συντρόφους του. Ὡστόσο προχωροῦν ὄλοι γρήγορα, χωρὶς νὰ μιλάη κανεὶς.

Περνάει μιὰ ὥρα. Ξαφνικὰ

ὁ Τάν, ποὺ πηγαίνει μπροστά, σταματᾷ. Μὲ τὸ ἰσχυρότατο, ἠλεκτρικὸ φανάρι του, με τὴν ἀτομικὴ μπαταρία, κάτι φωτίζει ποὺ βρίσκεται μπροστά τους, ξαπλωμένο στὸ ὑγρὸ, βράχινο δάπεδο.

—Ἐνας σκελετός! ξεφωνίζει ἡ Ρένα με φρίκη.

—Ναί, εἶναι ἕνας ἀνθρώπινος σκελετός! λέει τὸ ἀγόρι με θλίψι. Ὁ σκελετός τοῦ δυστυχημένου τοῦ ὀδηγοῦ μας ποὺ θυσιάστηκε γιὰ τὴ φυλὴ του.

—Δὲν... Δὲν εἶναι δυνατόν! μουρμουρζει ὁ Τζόε. Πῶς;..

Ὁ Τάν τὸν διακόπτει καὶ τοῦ δείχνει κάτι με τὸ δάχτυλο, μέσα στὸν φωτεινὸ κύκλο τοῦ φαναριοῦ του:

—Βλέπετε τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ;

—Τὸ φανάρι του! ψελλίζει ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ Μπι" Αἰ καὶ κρύος ἰδρώτας κατρακυλάει ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ἄδεν ἔχει πιά καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς ὁ σκελετός ἀνήκει στὸν δυστυχεῖ ποὺ λίγες ὥρες πρὶν ἦταν ὄλο ζωὴ καὶ τοὺς ὀδηγοῦσε μέσα στὸ ὑποχθόνιο, βασίλειο. Γνωρίζουν πολὺ καλά τὸ φανάρι του, ποὺ εἶναι ἴδιο με τὰ δικά τους.

Οἱ ἀστροναῦτες μας κυττάζονται στὰ μάτια ἀμίλητοι. Ἡ ἴδια φοβερὴ ἀλήθεια περνάει ἀπ' ὄλων τὸ μυαλὸ τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ κανεὶς δὲν τολμάει νὰ τὴν ὁμολογήσῃ.

Πρῶτος ὁ Τάν ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ προφέρει τὰ

λόγια που βρίσκονται σε όλων τὰ χείλια:

—Δέν πέθανε! Τὸ τρομερὸ Τέρας τῶν Ἐγκάτων δέν σκοτώθηκε ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μ' ὄλο που πέρασε ἀπὸ δῶ! Πέρασε γιὰ νὰ συνεχίση τὸ ὀλέθριο ἔργο του ἂν δέν θρεθῆ κανεὶς νὰ τὸ σταματήση!

—Πῶς ; ψελλίζει ὁ Τζόε μὲ δέος. Πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὸ στα

ματήση κανεὶς ἀφοῦ δέν μπορεσε νὰ τὸ κἀνη αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἔκρηξι;

—Θὰ ὑπάρχη κάποιος τρόπος! λέει τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι. Θὰ ὑπάρχη κι' ἐφ' ὅσον ὑπάρχει θὰ τὸν βροῦμε! Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ γυρίσωμε πίσω στὸ βασίλειο τοῦ Χούν κι' αὐτὸ εἶναι τρομερὰ δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο.

Μέτ' ὁ ταχυδρομεῖο

● Ὅπως θὰ εἶδες, ἀγαπημένε μου ἀνγκνῶστη, ἡ σειρὰ τῶν ζωῶν ξανάρχισε μετὰ ἀπὸ τὴν διακοπὴ γιὰ τὰ πορτραῖτα τῶν ἡρώων.

● Ὁ Τζίπσυ σᾶς ἀνάγγειλε τὸ δεῦτερο δῶρο του ποὺ θὰ εἶναι χίλιες φορές πιὸ συγκλονιστικὸ καὶ ξεκαρδιστικὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο. Μὴ ξεχνᾶτε τὸ καθῆκόν σας: Νὰ μιλάτε στοὺς φίλους σας μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ περιοδικὸ ποὺ φροντίζει νὰ εὐχαριστῆ τοὺς ἀνγκνῶστες του ὅσο κανένα ἄλλο.

□ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΝ Κ. ΚΥΡΠΑΚΟΝ, Λευκωσία ΚΥΠΡΟΣ: Τὰ τεύχη ποὺ μᾶς ζητᾶς σοῦ τὰ στείλαμε, ἀγαπητέ φίλε. Τὰ χρήματα μπορεῖς νὰ τὰ στείλης σὲ γραμματόσημα ἐντὸς φακέλλου. (Μαζί μὲ τὰ ταχυδρομικὰ ἴσρχ. 15,50). Σ' εὐχαριστοῦμε πάρα πολὺ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια καὶ γιὰ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον σου καὶ τὴν προπαγάνδα ποὺ κάνεις γιὰ τὸ περιοδικὸ μᾶς. Εὐχαριστοῦμε καὶ τοὺς φίλους σου γιὰ τοὺς χαιρετισμοὺς τους καὶ τοὺς ἀν-

ταποδίδωμε. □ Γ. ΠΑΧΟΝ, ΧΙΟΣ: Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια, φίλε μᾶς. Ἐλπίζω ὅταν διαβάξεις οὐτὰ τὰ λόγια νὰ ἔχης λάβῃ τὸν τόμο σου καὶ τὰ φέγγ-βολάν. □ Γ. ΣΑΜΠΑΡΑΝ, Μυτιλήνη: Ταχυδρομήσαμε τὸ τεύχος σου κανονικὰ καὶ σοῦ ἀπαντήσαμε, καὶ

Παίρνουν ἀμίλητοι τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Στὶς σκέψεις ὄλων τὸ Τέρας τῶν Ἐγκάτων παίρνει ἐφιαλτικές μορφές καὶ σχήματα καὶ ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τοὺς σκοτεινια-

σμένους θόλους καὶ πίσω ἀπὸ τὰ ἀστραποβολήματα τῶν σταλακτιτῶν γιὰ νὰ τοὺς ἀπειλήση... Ὁ ξασπρισμένος σκελετὸς τοῦ ὁδηγοῦ τοὺς φέρνει φρίκη..

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

στὸ 12ο φύλλο. Στὸ ἐξῆς θὰ τὸ ταχυδρομοῦμε σὴν νέα σου διεύθυνσι. Δὲν μᾶς ἐπιστράφη τίποτε. Ἄν ἐπιστραφῇ θὰ τὸ ξαναστείλωμε. □ ΓΙΑΚΩΒ. ΒΟΛΑΝΗΝ, Χανιά: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Ὁ τόμος ὀλόκληρος, δεμένος, μαζί με τὰ ταχυδρομικά, κάνει 20 δραχ. (οἱ ἐπτά πού σοῦ γράψαμε ὅταν σοῦ τὸν στείλαμε εἶναι μόνο γιὰ τὸ δέσιμο καὶ ταχυδρομικά). Στείλε τὴν ὀφειλή σου σὲ γραμματόσημα. □ ΝΙΚ. ΠΕΤΟΥΣΗΝ, Ρέθυμον: Ὁ τόμος σου ἐστάλη. □ ΕΥΘ. ΠΑΡΑΣΧΟΝ, Θεσσαλονίκη: Εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Φέιγ-βολὰν ἐτάλησαν. □ ΣΩΤ. ΤΣΕΟΥΠΗΝ, Δαμάρεως 183: Τεύχη ἐστάλησαν. □ ΚΩΝ. ΤΑΤΛΑΝ, Ἰαλιθέρι: Καὶ βέβαια ἰσχύει ἡ ἐκπτώσις, φίλε μου. Τὰ φέιγ-βολὰν σοῦ τὰ στείλαμε καὶ εὐχαριστοῦμε. □ Χ. ΚΟΤΡΙΔΗΝ, Βέρροια: Τὰ τεύχη σου ἐστάλησαν, ἀγαπητὲ φίλε. Τὸ περιοδικὸ ποτὲ δὲν ἀργοπώρησε σὴν ἐκδοσί του καὶ φαίνεται πὼς μᾶλλον ὁ πράκτοράς σας δὲν εἶναι ἐν τάξει σὴ δουλειά του, γιὰτὶ ἡ κυκλοφορία σὴν πόλι σας εἶναι ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες. Θὰ τοῦ γίνουν συστάσεις μέσω τοῦ Πρακτορείου. Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ πού μᾶς ἔγραψες σχετικά. Γιὰ τὸν φίλο σου ἡ μόνη περίπτωσις εἶναι νὰ χάθηκε τὸ γράμμα του. Ἀπαντοῦμε σὲ ὅλους ὅσους μᾶς γράφουν. Τὰ τεύχη του θὰ μᾶς τὰ στείλη ταχυδρομικῶς γιὰ τὴ βιβλιοθήκη, με ἐσώκλειστες 7 δραχ. σὲ γραμματόσημα. (5 τὸ δέσιμο, 2 ταχυδρομικά). □ Δ. ΦΩΚΑΝ, Πειραιεύς: Τὰ τεύχη σου ἐστάλησαν. □ Δυστυχῶς, καλέ μου φίλε, Α. ΑΝΓΣΑΚΛΗ, Καλάμας, παρεξήγησε τὸ νόημα τῆς πινακοθήκης μας. Ὅλη τὴ σειρά θὰ τὴν ἔχουν μαζέψει ἀσφαλῶς ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μας. Πρόκειται ὁμως γιὰ σειρά με τὰ νούμερα πού ὑπάρχουν στὶς σφραγίδες πού βρίσκονται στὸ πίσω μέρος τῆς «Πινακοθήκης» ἀπὸ τὸ 7ο τεύχος μας καὶ ὕστερα. Τὴν «Πινακοθήκη» σου σοῦ τὴν ἐπιστρέφομε. □ Α. ΠΑΝΩΡΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκη: Τεύχη σου ἐστάλησαν καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ σοῦ ταχυδρομοῦνται ὅπως τὸ ζήτησες. Τὰ χρήματα πού ἔστειλες εἶναι σωστά, μὰ νὰ μὴν ξαναστείλης δευτέρη φορά, διότι οἱ συνδρομὲς ἀρχίζουν ἀπὸ τρίμηνη κι' ἐπάνω.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

“ΤΑΝ” ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 25

Γραφεία : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ ἀριθ. 29 — 4ος ὄροφος.

Ἀριθ. Τεύχους **1**

Διευθύνσεις συμφ. τῷ Νόμῳ : Δ)ντής: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἀλ. Παπαναστασίου 11. Ἀρχισυντάκτης: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φιλίου 3,

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Σπ. Τελώνης, Ροστοβίου 12

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ — ΕΠΙΤΑΓΑΙ : Ν. Σαρρῆν, ὁδὸς ΛΕΚΚΑ 29
4ος ὄροφος — ΑΘΗΝΑΙ

ἩΔΗ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

1. Ὁ Γιὸς τοῦ Μυστηρίου.	7. Ἐξώκοσμη Ἀρόχνη.
2. «Σύμπαν 1» — Εἰδικὴ Ἀποστολή.	8. Περιπλανώμενος Πλανήτης.
3. Τρόμος ἀπὸ τὸν πλανήτη ΝΟΒΑ!	9. Ὁ Νάνος.
4. S.O.S — ἡ Γῆ κινδυνεύει.	10. Ὁ Παγωμένος ΒΑΑ.
5. Φτερωτοὶ Γίγαντες.	11. Ἐναντίον τῶν καταχθονίων.
6. Τὸ τρομερὸ Μυστικόν.	12. «Σύμπαν 1» Δὲν ἀπαντᾷ.
	13. ΟΥΡΜΠΑ: Ἡ κοιλάδα τοῦ τρόμου.

ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΤΕΥΧΗ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΜΕ 2 ΔΡΑΧΜΕΣ ΕΚΑΣΤΟΝ. (ΜΕ ΤΟ «ΣΗΜΑ» ΤΟΥ ΤΑΝ 1.30).

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΜΕ ΜΙΑ ΑΓΡΙΑ ΦΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΓΚΑΤΩΝ!

ΘΥΣΙΑ ΣΤΗ ΘΕΑ ΤΑΡΑ

ΚΑΘΕ ΤΕΥΧΟΣ ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ!!!

1. ΕΧΕΙ ΔΙΚΙΟ Ο ΜΑΝΤΟΚ! ΦΩΝΑΞΕ ΟΣΤΡΟΓΓ ΔΥΝΑΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΟΛΟΙ ΚΑΙ Η ΤΙΛΑ ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΕ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΣΕ ΣΕ ΛΥΓΜΟΥΣ.

2. ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΠΟΤΕ ΑΠ'ΑΥΤΟΥ ΝΑ ΦΑΝΗ ΤΟΣΟ ΔΕΙΛΟΣ. ΟΣΤΟΣΟ ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ ΝΑ ΜΙΛΑ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΙΚΟΥΣ ΕΞΗΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΟΤΙ ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΓΗ ΓΕΜΑΤΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟ ΘΑ ΚΕΡΔΙΖΑΝ ΠΟΛΛΑ. ΤΟΝ ΣΤΡΟΓΓ ΤΟΝ ΑΚΟΥΓΑΝ ΠΑΝΤΑ ΤΥΦΛΑ ΚΙ'ΕΤΣΙ Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΑΡΘΗΚΕ.

4. ΚΑΘΩΣ ΕΠΕΣΕ Ο ΘΕΝΑΣ ΠΗΝΟΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ, Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥΣ ΕΙΧΕ ΚΙΟΛΑΣ ΠΙΑΣΕΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΟΥΣΕ Μ'ΑΥΤΑ ΤΟΝ ΜΑΝΤΟΚ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΕΑ ΤΟΥ.

3. ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΩΡΕΣ ΕΙΧΑΝ ΜΑΖΕΥΕΙ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗ ΡΟΥΚΕΤΑ. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΥΤΗ ΕΞΑΚΟΝΤΙΣΤΗΚΕ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ ΜΕ ΔΥΝΑΜΙ. Ο ΣΤΡΟΓΓ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΚΑΘΙΣΕΙ ΣΤΟΤΙΜΟΝΙ ΕΚΑΝΕ ΕΠΙΤΗΔΕΣ ΑΠΟΤΟΜΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΕ...

2. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΜΑΝΤΟΚ ΑΚΟΥΣΕ ΓΕΜΑΤΟΣ ΛΥΣΣΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ : Η ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟΣ ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΑΠΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ. ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΥΤΟΥ Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΔΟΥ ΣΤΗ ΓΗ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΤΗΚΕ ! //

1. ΑΚΟΥΣΤΕ ! ΦΩΝΑΞΕ ΔΥΝΑΤΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΝΑΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΗΤΑΝ ΗΛΙΘΙΟ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΞΑΝΑΚΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΕΣΥ, ΜΑΝΤΟΚ, ΗΡΘΕΣ ΝΑ ΜΕ ΠΙΑΣΗΣ. ΑΚΟΥΓΑ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟ, ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΗΣΑ ! ΑΚΟΥΣΕ ΤΟ ΚΑΙ ΕΣΥ.

3. _ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΠΗΣ ΜΑΝΤΟΚ; ΡΩΤΗΣΕ Ο ΣΤΡΟΓΓ
_ΔΕΝ ΤΟ ΦΑΝΤΑΖΟΜΟΥΝ ! ΕΙΜΑΙ ΗΛΙΘΙΟΣ ! ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ . ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΜΕ ΠΙΣΩ ;

4. ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΑ ! ΕΙΠΕ Ο ΣΤΡΟΓΓ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ ΠΟΛΥ ΚΟΝΤΑ ! ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΜΑΣ ΤΟΝ ΝΟΑ ! Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ, ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ, ΑΡΧΙΖΕΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ !